

Foaie săptămânală, intocmită de preotul IOSIF TRIFA.

Abonamentul: pe an 120 Lei.

Red. și Administrația: Sibiu, Str. Avram Iancu 5.

Un număr 3 Lei.

„La umbra aripilor Tale“... (Psalm 65, 7).

Bielul David! Bătuse pe Filișteni. Si acum — drept răsplăta — umbra fugar, prigonit de Saul. Si se tânguia David în acele clipe grele: ascultă-mă Doamne și răspunde-mi, căci rătăcesc încoace și încolo și mă frâmânt ... căci ei mă urmăresc cu mânie ... îmi tremură inimă în mine ... mă apucă frică și groaza ... o, dacă aș avea aripi de porumb, aș zbura și aș găsi undeva odihnă ... aș fugi departe de tot ... aș fugi de grabă la un adăpost de vântul acesta nărasnic și de furtuna aceasta. (Psalm 55, 1—8).

De sigur, acest strigăt era din o mare durere, din o mare frâmântare și tulburare sufletească. Dar David, alesul Domnului, scăpa înădată din această tulburare. El bătea mereu la porțile Domnului. „Ai milă de mine Dumnezeule căci în Tine mi-se încrede sufletele și la umbra aripilor Tale cauți un loc de scăpare (Psalm 57, 1). Fi o stâncă de adăpost pentru mine unde să pot fugi (Psalm 71, 3).

Si Domnul înădată îi deschidea lui David un „turn de scăpare“ (Psalm 61, 3), o „stâncă de adăpost, un loc de odihnă.“

Si scăpat, David striga înădată plin de liniște și bucurie: Domnul m'a scăpat pentru că mă iubește (Psalm 18, 18). In El mă încred și nu mă tem (Psalm 56, 11).

Petimp de furtună, David cerea

ariile Domnului. „La umbra aripilor Tale cauți un loc de scăpare“ (Psalm 57, 1). Si Domnul înădată îi primea sub ariile Lui, iar David striga votos: „sunt plin de veselie la umbra aripilor Tale“ (Psalm 65, 7). O, iubările mei frați, aceasta

este „școala“ de totdeauna a aflării Domnului.

El te lasă mai întâi să alergi, să te frâmâni, pentru că aș fi pe urmă că de dulce este liniștea și odihna Lui.

El te lasă singur, pribeag și pă-

răsit pentru ca să afli pe urmă că de dulce este afarea Lui și tovărășia Lui.

El te lasă să guști năcazul și amarul pentru că aș fi pe urmă că de dulce este paharul Lui.

El te lasă să-ți dorești aripi de porumb, ca să fugi din furtună, pentru ca să afli pe urmă că de dulce este adăpostul de sub umbra aripilor Lui.

Eu binecuvîntez pe Domnul că m'a trecut mereu prin școala aceasta. În furtuna ce s'a lăsat simfesc de nou vibrația cântării: Simțindu-mă singur, să cînt singur, mai lângă Domnul meu, mai lângă El.

Furtuna aceasta m'a apropiat și mai mult de El. Si m'a făcut să mă rog și mai ferbinte cu Psalmistul: Apără-mă, Doamne, căci eu sunt totdeauna cu Tine... Pe cine am eu afară de Tine?... Pe pământ nu îmi găsesc plăcerea decât în Tine... Fericirea mea este să mă apropiu de Tine (Psalm 73, 23—28).

Mulțumesc lui Dumnezeu. Eu am cunoscut mai mult numai dulceața și odihna ce o dă Domnul în boala și suferință. Acum am aflat și am gustat și dulceața pe care El o dă pe timp de prigoană.

Încantat de dulceața aceasta, strig pe totuși frații mei: gustați și vedeti că de dulce este Domnul și în prigoandă!

GORNISTUL

Părintelui I. Trifa.

In orice parte-a lumii, te vom urma, gorniste, Pe vremuri de prigoană, pe vremuri de restrîște. Cu ochii spre Golgota venim săreag, săreag Urmându-te în rânduri, gornistul nostru drag

Prin noaptea nunteacoasă avem pe Domnul torță Si nu pot să-ne opreasă din drum „cunci-o forfă“. Cine-ar putea săopreasă a Duhului suflare? El vine și lucrează căci n'are stăvilarie.

Voi au săopreasă oameni ce Domnul a pornit, Zadarnic le-a fost truda: Isus a biruit!

I. V. Spiridon, stud, ost, Avrig.

Cele 3 atacuri și apărări.

Decători — spunea un credincios — stimă că satan, carne sau lumea veau să mă atragă în păcat, mă gădesc întâi la ochiul lui Dumnezeu, care vede totul. Al doilea, la urechea Lui care aude totul. Iar al treilea la Cartea în care se scrie tot ce fac.

In toate gândurile și faptele mele îl am pe Dumnezeu înaintea ochilor mei și în inima mea. Si peste toate mă gădesc necurmat că sunt un biet muritor care trebuie să-mi dau odată socota în fața Creatorului. De aceea mă gădesc neîncetat la sfârșitul meu, la ziua Judecății și la Veșnicia cea fără de sfârșit.

Deacuma sună iarăs un cânt de deșteptare, Din nou răsună astăzi duioasa ta chemare!... Să bată iarăs „tunul“ în Babilonul lumii, Sănceapă luptă dârză cu îngerii minciunii!

Mai sună-ne gorniste frumoasa ta chemare Ce inima trezește spre milă și ndurare!... Întoarce iar multimea spre dealul Căpățâni!... Să nu se mai închine nici când desertăciunii!...

Incerc oricât deacuma Satana să ne mintă, Noi astăzi nu-l mai credem căci n'avem altă ființă Decât pe patul morții, cununa veșniciei Pe frunte să ne-așaze Isus, Fiul Măriei.

Să auzim ce spun fronturile...

Trimbița n'a sunat înzadar. Cucernice părinte Iosif! Cu părere de râu și cu ochii plini de lacrimi vă scriu, văzând cum lucrătorii adevărați ai viei Domnului — după o muncă de 12 ani sunt purtați ca și slugile, ca vameșii și ca tâlharii...

Te-au vândut, părinte, cum au vândut fii lui Iacob pe fratele lor. Dar Domnul a ridicat pe Iosif mai mare peste tot Egiptul...

Trimbița n'a sunat în vînt. În 12 ani s'a întors atâtia mii de oameni din calea rătăciri — între care eram și eu...

Nu desnădădui. Noi vă urmăm. Înainte cu Isus Biruitorul. *Mihail Șandru, Mehedinți—Severin.*

Din Măcișeni—Covurlui. Cucernice păr. Iosif! Noi ostașii Domnului din Măcișeni—Covurlui, fiind adânc îndurerăți de cele ce s'au petrecut cu sf. voastră, fiind oprită a mai vorbi cu noi prin »Isus Biruitorul« nu alipim cu tot sufletul de Isus Biruitorul. Să vom lupta înainte alături de sfintii voastră, căci Isus va biru.

Slăvit să tie El. *Manole Gh. Dumitru.*

Din com. Plavari—lași. Noi frajii unuji într'un Duh, primind foaia »Lumina Satelor«, și văzând că nu ne aduce nici o măngăiere, ne-am dat seama că Dumnezeu nu a mai putut suferi »lumina cu întunericul«, și le scriem celor dela Lumină:

»Văzând că acum, după ce a plecat păr. Trifa de acolo nu ne a mai venit nici o învățătură spre a ne întări, și fiindcă noi am fost abonați foia de curând, am trimis-o înapoi. În loc de L. S. și O. D. am primit două »Lumini« și măcar că au fost două, nu ne-a putut lumina cu nimic. Pentru aceasta noi mulțăim de ele și le trimitem înapoi. Banii rugăm a-ni-i înapoia sau a-i da la păr. Iosif ca să ne trimite pe »Isus Biruitorul«.

Mărău lui V. Belohan, Plavari.

Vom merge înainte... Preacucernice păr. Trifa! Din mila lui Dumnezeu și a scumpului Mântuitorului să auzit și aici la noi glasul trimbiției din care chemați mereu suflete spre Isus. Răspundem și noi la chemarea sf. voastre și să vă rugăm și ne scriu în Oastea lui Isus.

Marin Lazar cu soția Smaranda fii și fice, Radu Trăistarcu cu soția Elena și fiul Petre, Const. Constantinescu cu soția Dobra, fii Gh. și Nicolae, Gh. Constantinescu cu soția Rada, Caliopea Constantinescu, Tânase Canoliță cu soția Ioana, Ioan Bihanda cu soția Chiorghijă, Tudor I. Parniu, Florea Nedelcu, Rădoi Manea cu soția și Marin Drăghici cu soția. Toți din comuna Crâmpoaia, jud. Olt.

Cu »Isus Biruitorul« pornim la luptă, cu El vom birui. *R. C. Barbu, ostaș al Domnului. Stoboruști—Teleorman.*

Din Piatra Neamț. Răbdare părinte, Isus va biru. Noi ostașii Domnului din Piatra Neamț, am fost foarte mișcați și nedumeriți de ruptura provocată la Sibiu.

Isus Mântuitorul venind pe pământ a sămânăt pe el: Dreptate, adevăr și dragoste, dar fariseii de azi — ca și cei de atunci — n'au voit și nu vreau să înțeleagă.

»Păstorii de azi nu șără de nici o haină veche pentru turma lor; »vase spoite pe din afară« cum zicea Mântuitorul.

Răbdare părinte, căci Isus Biruitorul va ești biruitor. Suntem »prezent la datorie«. Pentru Oastea Domnului, din Neamț. *Fr. D. Gheorghiu, pens. Piatra Neamț.*

Din Bichigi—Banat. Cucernice Părinte, cu credință în Domnul Isus Hristos, venim a Vă încuraja în lعرarea lui Dumnezeu, și Vă zicem: Mai departe pe calea cea sfântă a măntuirii, nelinfișându-ne de oameni. Vă rugăm să lucrați mai departe pe drumul ce l-ași apucat de 12 ani. Și dacă e nevoie de votul nostru de ostași, relativ la tipografie, noi toți cei care, am dat ajutor suntem cu părere că să rămână totuș sub conducerea Sfinției Tale, căci este patron al ei în fronturile Oastei.

Noi toți ostașii din Banat suntem pentru Sfinția ta că să ne rămână și de acuma înainte tot așa cum a-șii fost până acum în fruntea noastră a Oastei, fiind condus de Dumnezeu cu Duhul sfânt și a nu ne lăsa ca niște oi fără stăpân.

Căci după cum cunoști eu și după cum cetești în sfânta Biblie, cunoști că în D-voastră este Duh sfânt care te-ai condus, de a-i făcut cunoscut pe Dumnezeu la atâtea suflete.

Dumnezeu să fie cu noi și să ne ajute.

Iosif Boldău și Ion Dobroță, din Căpâlnaș.

Din Slobozia—Clingenii, Jud. Ilfov. ... Vedem diavolul cum luptă mereu, dar Isus vă biru! Deși suntem puțini la număr, facem zid de apărare în jurul sf. Voastră. Să Voastră ne-ai arătat calea lui Isus, nu altul... *Marin Mateiu.*

Din Darvari, județul Mehedinți. ... Ce a făcut Domnul pentru copiii Lui, este de mare folos. Fiindcă și-a trecut mai odătă aurul prin cuptorul de foc, prin topitor, ca să se lămurească și mai bine... *Vîță Stefan.*

Dela un preot. Prea Cucernice Părinte! Dua »Ostașul Domnului« Nr. 3—4 a. c., am cîlit și văzut suferințele P. C. Voastre pe drumul Crucii Mântuitorului. Cătă hotărare, cătă abnegare, cătă suferință și ce minuni ale lui Dumnezeu s'au săvârșit cu P. C. Voastră. »Cine este mare ca Dumnezeul nostru! Tu ești Dumnezeu, carele faci minuni!«

O Doamne, Dumnezeule și cătă lipsă de dragoste, cătă împărtire de imâmă, cătă sete după aurul Satanii, cătă poftă de camătă, Doamne, Doamne!! la boierilă poporului!

Vă rog să mă inscrieți pentru Isus Biruitorul.

Trimiti-mi și o notă de cărțile din Librărie, ce aveți precum și prețul lor, — îmi trebuie pentru mine și creștinii.

Slăvit să fie Domnul!

Preot C. Muscel.

Din Rădăuți—Bucovina. Părinte, noi frajii din orașul Rădăuți stăm strâns uniti lângă Isus Biruitorul și sf. Voastră. Să protestăm pentru ilegalitatea ce s'au comis împotriva sf. Voastre.

Slăvit să fie Domnul!

Vasile Rotari.

Am o nădejde... Iubul nostru părinte sufletește! Cetățenii aici foia »Ostașul Domnului« cu multă durere în suflet am văzut cum este răspălită o jertfă. Alături de Cucernicia Voastră plâng și eu.

Dar am o nădejde. Domnul nu se va lăsa de rușine. Din aceasta eu văd o nouă Oaste a Domnului mai tare căci înștiu Domnul ne este Conducătorul.

Văd reazele de lumină cari vor străbate tot colțul plin de întuneric. Căci întunericul nu vă putea birui lumina.

Cucernice Părinte Iosif! Rog pe Isus Mântuitorul să vă trimite întărire trupescă și sufletească, ca să fiți și pe mai departe în mijlocul nostru.

Elisaveta Belinjan, Lugoj.

Glasul unuia ce strigă. Iubul nostru, părinte Iosif, ne cheamă la incorporare.

Împăratul cel fără de moarte »Isus Biruitorul«, prin vasul Său cel slab, ne strigă să ne trezim din somn și să ne punem cu toată sfintea noastră, în luptă pentru cucerirea cununei celei nevestește; deci la datorie iubiti mei frajii, să arătăm în lume că suntem și rămânen pe veci ostași ai lui Hristos. Să-l dăm cinstea și recunoștiția celuice să a jerifit o viață, pentru ca noi să căpătăm viață; A săracit, pentru ca noi să ne îmbogățim, a suferit și sufere și azi, pentru ca noi cei cari vom lupta, lupta cea bună, până la sfârșit, să fim fericiți.

La luptă deci iubiti mei frajii, să luptăm din toată înțima, căci plata este sigură. Nu cu ură, nu cu răutate; ci cu totă dragostea și mândră în mândru cu toți acei cari luptă în frunte cu »Isus Biruitorul«.

Slăvit să fie Domnul!

Mihai Maior, ostaș, lași.

Un glas din străinătate — din Germania. Sfimate Domnule Părinte Trifa! Înima mă îndeamnă de a Vă scrie căteva rânduri, relativ la cele întăripte la Sibiu.

De când am cunoști gazeta D-voastră, recomandată prin fratele meu care se află în Statele Unite ale Americii. Am abonat-o vreo 3 luni și m'am simțit foarte fericit, căci mi-a adus o dragoste în Isus. Iar de când am aflat că gazeta »Oastea Domnului« e opriță de către șefii D-voastră Erarhici din Sibiu, — m'am răcit și numai am nici o dragoste pe acest pământ.

Ei sunt în străinătate de 8 ani și am fost prin mai multe țări din Europa, fiind comerciant.

In acest timp nu m'a putut măngăia nici o gazetă pe care o am cumpărat, decât gazeta »Oastea Domnului« pe care o scrie sf. Voastră.

Vă declar că sunt gata acum a publica în gazetele străine, ca să vadă toată lumea ce se petrece la noi în România la Mitropolia din Sibiu, care în loc să muncească și să proprieze poporul rătăcît către casa lui Dumnezeu — cu astfel de lucruri mai mult desparte poporul de credință.

Acesta lucruri grozave care au avut loc la Sibiu în timpurile acestea civilizate sunt o minune mare și nemai pomenește. Asemenea lucruri s'au mai întâmplat numai pe timpul când a umblat Isus pe pământ...

Că respect

Michael Tobias, Stavgard 1 from Postlagernd, Deutschland.

Aşa se cucine să faci pe un preot... Părintele Trifa nici odată n'a spus măcar un cuvânt râu despre cei cei făceau nebun etc., dar azi cei dela »Lumina Satelor« îl face pe păr. Trifa, lup în piele de oafe.

Oare aşa se cucine să faci cu un om, cu un preot a lui Dumnezeu? Intrădevăr: sănătatea înțeleptului în a face rău dar ca să facă bine nu și-a.

Frajii ostașii să fie cu gândul și cu fapta în slujba Domnului, căci »Isus Biruitorul« va biru.

Nicolae Bululuc, Cupăre-Secul, jud. Caraș.

Noi ostașii ne vom uni. Scumpe și multă incercare părinte Iosif. Auziind de cele întăripte la Sibiu văd că sunteți într'o grea incercare din partea vrășmașului diavol, care are, ca tel, dărmarea Ostii Domnului.

Numărându-mă și pe mine între cei care luptă cu Isus Biruitorul. Chiar astăzi am returnat înapoii foile Lumina Satelor și Oastea Domnului, care în scrisul lor se cunoaște lămurit că cei care le redactează, le scriu cu duhul măndriș și ai răzbunări. Rog pe bunul Dumnezeu să vă întărescă trupește și sufletește pentru a duce mai departe această sarcină.

Const. Popa, căntăreț, Sofrăcesti-Trifești, j. Roman.

Era numai întuneric. Am rămas ca oile fără păstor de când nu mai aveam Lumina Satelor sub conducerea D-voastră. Ne-a venit Lumina alături de Oastea Domnului dar era numai întuneric în ea, împărtășea ură și vrajăbă în loc de dragoste și iubirea care era altădată. De aceea am lăsat-o. Ne-a venit Ostașul Domnului, din care am aflat că Bunul Isus a biruit pe vrășmaș! Deci vă rugăm să ne trimiteți foia Isus Biruitorul.

Slăvit să fie Domnul!

Tache Dumitrescu, Fiscalia, jud. Vâlcea.

De pe plaiul Bucovinei. Iubul nostru părinte Trifa! De aci din orăgu Cernăuți vă trimitem pe această cală dragosteoa noastră pentru care vă rugăm a aduce la cunoștința prigonoritorul St. Tale, că cel care am gustat din dulicale tăie învățături nu ne vom lăsa îspătiți, nici nu ne vom vinde, pentru un blid de linte. Aceasta o vor face cred numai acei ce n'au gustat cu dragoste, ci acei ce vă să fie și cu Domnul și cu mamona, ceiace nu se poate. Îar mai departe veți aduce la cunoștința prigonoritorului că tipografia nu-i aparține nici pe deparțe, deoarece sfinția ta ai jerifit pentru această tipografie atât situația materială că și fizică împreună cu ostașii care și-au cunoșcut datoria. Ca închierile prea cucernice părinte și suntem solidari cu Sfinția Ta. Domnul nostru Isus Hristos să vă aibă sub picioareaza sa. *Gh. Gheorghe.*

Ni-se înviorăză înima. Ce dureros că o față bisericescă să arunce ocări asupra unui adevărat preot a lui Hristos, care atâta sfuțe a scos din mocărla păcatelor și le-a adus la o viață nouă, dintre care și eu unul. Un preot care a umplut bisericile de creștin, azi să fie numit lup îmbrăcat în piele de oale! Oh! mare rugă... ...Noi înainte cu Isus Biruitorul. Cu multă așteptă pe Isus Biruitorul. Slăvit să fie Domnul.

Justin Nisa, Arad.

Din C-Dulcești—Roman. ...Mari sunt uimările lui Satan și multe, dar suntem încredința că »Isus Biruitorul« va biru și lucrul început va merge înainte...

Grigore Găneșu.

Stăm de veghe. ...Credința noastră e zidită la picioarele Domnului Isus Biruitorul. Noi stăm la veghe. În orice clipă noi ascultăm comanda Domnului și înțînd că vom invinge la toate dorințele noastre Matei 20, 22.

Prin M. Sârbu, frajii din Sighișoara.

Noi vă urmăm înainte. Cu mare durere am aflat că păr. nostru scump este prigont și alungat din locul de unde a sunat trămbița deșteptării din somn. Noi toți frajii din Hriațca, căt și din toate comune de pe aci nu ne putem despărți niciodată de cel care ne-a arătat calea care duce la viață și ne-a aprins luminiile noastre. De ce ore nu recunoști toți munca și jertfa depusă în timp de 12 ani. »Căci pentru lucrul lui Hristos a fost el aproape de moarte și și-a pus viață în joc« (Filipeni 2—30). Domnul să ne facă să creștem tot mai mult în dragoste unii față de alții și de noi. »De aceea cine nescotește aceste învățături, nescotește nu pe un om, ci pe Dumnezeu, care va dat Duhul Său cel sfânt (I Tesalonicenii 4, 8).

M. Butnariu, în numele tuturor fraților din comuna Hriațca.

...Noi 120 de frajii. Prea iubite părinte Trifa, Cu mare bucurie am primit foia dela București »Ostașul Domnului« care ne-a lămurit în toate căte vă făcut superiorii Sfinției Tale, dar Domnul vă a scoate din toate. Cei dela Lumina Satelor cred că vor face bine cu hulde lor dar să șiți ca nici un ostaș din Covârst, numai sine această foale hulitoare a adverbului; noi 120 frajii ostași suntem pentru Isus Biruitorul. Numai 3 frajii mai în foala Lumina Satelor până la 30 Martie, ca să vedem ce nume de ostaș adevărat mai scrie întratească foale care numai râu ne face când ceteșim. Mai bine ar scrie bine de Sfinția Ta, doar le-ar mai rămâne și lor cățiva abonați, dar cu hul impotriva celui ce ne-a născut la o viață în Hristos nu vor putea înainta. Dumnezeu nu le va ajuta. Mai sunt creștinii destui care își bat joc de ostașii că merg la Biserică și că nu merg la Birt. Pofteașă cei dela Lumina Satelor, să-i aducă la Biserică să nu să sudue. De aceea Satana și foarte supărăt pe Sfinția Ta că ne-ai scos din ghiarele lui. Dar Isus Biruitorul va biru.

Marian Sepreușan, Covășin, jud. Arad.

Câinele latră degeaba la lună — dar diavolul nu.

Câinele latră la lună. Nici o pricină n'are de lătrat și totuși latră.

Diavoul însă nu face așa. El nu latră „la lună”. El nu latră niciodată degeaba. El nu latră niciodată dacă n'are pentruce. El este un câine mai bătrân care știe de ce latră.

Oriunde îl veți auzi pe Satan lătrând — să știți că pe acolo e atare om al lui Dumnezeu și atare lucru a lui Dumnezeu. Decătorei îl veți auzi pe satan lătrând, să știți că iadul e în primjejdile. Din ce va urla diavolul mai tare — să știți că e semn mai bun.

Suflete dragă! Te-ai întors la Dumnezeu? ai intrat în Oastea Domnului — și satan lătră? Nu te teme de el, ci te bucură. Ar fi mai rău dacă n'ar lătră.

Slăvit să fie Domnul! Oastea Domnului are semnul cel bun: lătratul satanii ne urmărește necurmat.

Nici după o altă mișcare religioasă, n'ă lătrat diavolul atât de mult ca după Oastea Domnului. Și astăzi un semn bun; e semnul cel mai bun că suntem pe calea cea

bună. Când va tăcea „câinele” — atunci să știți că nu e bine.

Când satan nu latră după un om întors la Dumnezeu sau după o mișcare religioasă — să știți că astăzi e semn rău.

(Luată din carte cu 500 Istorioare, care a eșit acum de sub tipar).

Acesta este răspunsul meu ca martor

Mărturisesc pe față și nu într-o scunsă ca atunci de frica ludeilor. (Ioan 7, 13). Căci la Dumnezeu nu este căutare la față, și nu prețuește pe bogat mai mult decât pe sărac, și nu căută la față mai marilor. Romani c. 2 v. 11. Iov. 34. v. 19.

Vai! de înlocuirea acelui, de care ziceți că a căzut pe brazdă, sau că s'a dat la o parte.

Chiar de s'a dat la o parte, s'a dat față de om și de păcat, dară înaintea Mântuitorului Isus Hristos, stă prezent ori când, ca un stâlp de foc. Galateni c. 2 v. 1. Apocalips. c. 3. v. 12.

A căzut pe brazdă? A fost bolnav? Cu toții știm, că boala lui a fost sănătatea noastră, căderea lui a fost scularea noastră, căci aşa a bine voit Dumnezeu, ca toate să le facă spre slava numelui Lui.

Când sprez mustarele le întrebuițează asupra făpturilor sale; când sprez îndurare le întrebuițează. (Iov. c. 37, v. 13). Însă Dumnezeu a avut milă de el, și iarăși l'a dat pentru a brazdă mai adânc în ogorul Domnului, căci el a zis: stau gata Doamne și de jertfă și de plug. Deci cel ce l'a făcut să căză în locul Lui, a venit spre a-l ajuta și îl ajuta și îl scapă căci aşa zice Domnul. (Eremia c. 15. v. 20—21). Dară se vede că de colo înlocuirea celui ce ziceți că a căzut pe brazdă; după lucrul început fără Domnul și fără nici un pic de pricepere în ale plugării; fără cunoștință, fără milă, căci milă și adevarul să nu te părăsească. Proverbe 3 v. 3.

Si veți cunoaște adevarul și adevărul vă va face de sine stătători. Ioan c. 8 v. 32. Vedeți dară căci acestea nu le avem mulți din noi: de aceia ne cătinăm și îl părasim pe Pr. Iosif care a strigat 12 ani.

Inainte, cu înțintul nostru Moisi.

Ca o simplă ostășe, zic, O Doamne Isuse Hristose, întărește pe iubul nostru Părintele Iosif. Condu-l cu nor luminos și stâlp de foc, cu mână tare și cu braț înalt, până în clipa când va trece lordanul...

Și noi, înainte cu iubul nostru Moisi, Iosif Trifa. Slăvit să fie Domnul!

Cărdasie Valeria, ostășe, Selcia-N.—Timiș.

Noptile Domnului.

Dela Săsciori și Vinerea.

Clipe neuitate, și pline de tainice burcuri duhoveniște, au trăit fr. ostășii din jud. Alba, în noaptea de 17 Februarie la Săsciori, iar în noaptea de 24 F. B-uarie, la Vinerea, judec Hunedoara. „Am trăit într-o atmosferă ca pe vremea primilor creștini”, ne scriu frații. — Raport mai pe larg vom da în Nr. viitor.

Celui ce s'a jertfit...

Iubire și recunoștință.

Iubitul meu Părinte și Păstor al lui Isus.

În clipă când astern aceste rânduri pe hărție, mă gândesc la clipele acete sfinte, când Domnul m'a învrednicit și pe mine nevrednicul, ca după o călătorie de 70 km. să poposesc lângă patul de suferință, sau mai bine zis, lângă »amvonul« de unde s'a auzit cea mai dulce chemare la Isus.

Pentru mine, acele clipe, au fost clipe de mare întărire, când v'am văzut atât de linistită, într'o vreme de o așa mare »furtună«.

Și am înțeles îndată că sf. Ta îl vezi pe Domnul cu ochii sufletului la cărma Oastei. Și am susținut îu sufletul meu și am zis:

Dar Doamne, dă-mi mai multă, mai multă credință. Sosit acasă, cu ajutorul Domnului, m'am apucat de lucru. Am scris cu lacrimi la toți frații cunoscuți și la dragii frați de care sunt legat sufletește, pe la care din mila Domnului am alertat, cu ajutorul Domnului să aprind și eu lumina Lui în inimile cele reci.

Si slavă Domnului, multe s'au aprins și ard și acum cu putere. Mă bucur, că toți frații cei mai doști stau neclinti și sunt gata și de jefiră.

Așteptăm prigoana să ne înțărим. Vă mărturisim părinte, că în toldeană v'am iubit, dar de când am citit cele 9 pagini din »Ostașul Domnului« și am văzut cu căță jertfa așzidit la temelia Oastei, și mai mult v'am întopit în inimile noastre.

Ca pe unul din cel „zece mil“.

Păr. Secaș, a crescut că prin predicile dela manevrele Oastei a căstigat înimile pentru dânsul. S'a înșelat. A mers prea departe. Dânsul a uitat cuvintele sf. Pavel dela I. Cor. 4, 15. Noi l'am iubit ca pe unul din cei **zece mil**. Dar dragoste cea mai mare am păstrat-o, pentru acela, care pentru trezirea noastră, n'a crujat nimic. Și a cheltuit totul, și pe sine însuși pentru sufletele noastre (II. Cor. 12, 15). „**Ati secerat unde n'ați ostenit**“.

Părintele Secaș ar fi trebuit să se gândească bine la cuvintele Domnului dela Ioan 4, 38: »Eu v'am trimis să secerăți unde nu voi văți ostenit, alții s'au ostenit și voi a-ți întrat în osteneala lor. Căci, când a venit dânsul la Oaste, Oastea era un lan de grâu gata de secerat. Și-a pus seceră în lanul cel frumos,

fără a gândi, că ogorul cu holda cea frumoasă era înainte plin de spin și pălămidă și că cel ce a muncit din greu — ai fost sf. Ta.

Căci ai muncit zi și noapte până ai căzut în brazdă. Martore sunt și cele nouă pagini din »Ostașul Domnului«. Să și aducă aminte Părintele Secaș ce-a vorbit odată la Planul de Sus. Eram la masă și sf. sa (vorbind despre Oaste) a arătat spre casa nouă a fratelui din curtea unde, eram, (casa era gata doar trebuia văruită pe din afară) și a zis: »Iată așa e Oastea Domnului!... Deci să-i fie frică de Dreptul Judecător, să se facă stăpân pe munca sf. Tale.

Dragostea nu uită ce datește dragostea.

Ne-a mustrat că n'am vrut să luăm parte la adunare? Apoi să știe că dragostea nu uită ce datește celul ce ne-a iubit. Noi n'am făcut altceva decât ne-am rugat, iar Domnul a lăsat. Până a venit în numele dragostei, cu dragoste l-am primit. Dar acum văd că această dragoste s'a dus. Sf. Sa scria mult la foaie despre »școală dragosteia«. Deci trebuie ca dânsul să fie pildă (I. Timotei 4, 12).

Nu învățătură, ci pe Isus îl vrem!...

Strigătul nostru al tuturor fraților este: Nu vrem să ne mai înțoarcem la acele învățături slabe și sărăcicioase la care vreau ei să ne supune din nou (Gal. 4, 9). Nouă ne trebuie hrănă aleasă, de aceia am și cerut I. P. S. să elibereze foaia Isus Biruitorul, ca să ne putem trimite hrana cea mult dorită de sufletul nostru. Ne scrie că Dânsul a angajat oameni de știință, în acel »comitet«. Dar nouă nu ne trebuie învățături așa zise **bune**. Căci ele numai ne spun: »pădureșilor faceți roade bune«, dar nu ne dă acea putere de care avem lipsă.

Noi am avut lipsă de cineva care să ne vestească pe Isus cel Răstignit, căci numai El ne poate da acest ajutor. Căci dacă ne-ai fi vestit învățături căt de frumoase, dacă nu-ne-ai fi vestit și arătat pe Cel-ce s'a jertfit pentru păcatele noastre, toate cuvintele ar fi fost zădărnicite.

Deci mă rog ca Domnul să Vă întărească tot mai mult și să Vă fiină la postul de veghe, în fruntea noastră, în drumul spre Canaan.

Cu dragoste fiască în Domnul

Ilie Marini, Săsciori—Alba.

Oastea Domnului din Sâmbăteni—Arad răspunde.

DECLARATIE.

Subsemnatii membri ai Oastei Domnului din comuna Sâmbăteni, judecăt Arad declarăm următoarele :

1. Cu dar și ajutor dela Dumnezeu, rămân și pe mai departe credincioșii Bisericii ortodoxe, care este intemeiată pe jertfa lui Isus Hristos și a milor de mucenici cari și-au dat viața pentru apărarea El. Declaram și noi cu ajutor dela Domnul, că vom apăra aceasta Sfântă și nepărată Biserică, de puhoiul sectelor cari cauță să dărâme acest Sfânt lăcaș. Și totodată vom lupta și vom căuta ca să facem să fie cercetată această Sfântă casă și de creștinii cei mulți, creștinii de nume, cari sunt surzi la glasul clopotelor, care este glasul Domnului și îl cheamă zicându-le: veniți, veniți.

2. Declaram și recunoaștem că misarea Oastei Domnului, este a Domnului și nu a omului. Recunoaștem de Comandanț al Oastei pe Isus Hristos, care a condus aceasta Oaste, ducându-o din bi-

ruină în biruință. Iar pe Părintele Trifa îl recunoaștem de gorușul Marelui Comandanț, de tribunul Domnului, la căruj glas noi ne-am desprăptit. Orbi fiind, Părintele Trifa ne-a dus de mână la Marele Doftor de am primit doftorie pentru ochii sufletului nostru. Părintele Trifa a fost pasarea măiastră a cărei cantică a adus Primăvara sufletelor noastre. Și credem că e de prisos să mai înșirăm despre ce a mai făcut acest mic vas al Domnului, pentru căcăutul și alții mulți mari în viață Bisericeasă. Iar voința noastră cea din urmă este, că atât timp că Milostivul Dumnezeu se îndură să-nil înță, aș cum este bolnav, slab, neputincios, să ne vorbească mereu, și să ne cânte mereu, »Cântul Lui cel dulce, de Isus, Golgota și Sfânta Cruce«.

Ceaastă declarație s'a făcut în adunarea Oastei Domnului, semnând fiecare cu mâna proprie care știe carte. — Urmează 60 de iscălituri.

Cu David în luptă contra Filistenilor (păcatelor).

O tâlcuire biblică în legătură cu frământările de acum ale Oastei.

Oștile stăteau față în față. Filistenii cu Israileții. Și Filistenii erau mai tari. În frunte cu Goliat, își băteau joc de Israileți. Ii provocau zilnic la luptă. Și Israileții: tremurau în față lor (I Samuil cap. 17).

Și atunci s'a ivit un păstorăș, David fiul lui Ișai, un om din poporul de rând. Și acest păstorăș și-a cerut vœ de la Saul, Unul Domnului, să se măsoare el cu Goliat. Și Saul i-a dat vœ. Toți se îndoiau că va putea face ceea. Mai ales că nu avea nici arme decât o prăstie și o traistă plină cu pietri.

Dar păstorășul a biruit. Pentru că Duhul Domnului era peste el (I Samuil 10—20). Pentru că avea armă dela Efeseni cap. 6.

Si s'a făcut o mare bucurie în tabăra Israileților. Prin toată țara a alergat vesteasă acestei biruințe. Și toată țara s'a bucurat.

Dar!... dar, s'a întâmplat ceva care a tulburat bucuria acestei izbânzi. Lui David i-sa făcut un fel de manifestație de simpatie.

A fost primit cu sunete de timpană și alături. Și cântau fermele și ziceau: bătutau Saul cu mii și David cu zecile de mii. Și s'a mânăstă Saul foarte — spune Biblia — și n'a plăcut în ochii lui cuvântul acesta. El zicea: mie David și dău zeci de mii și mie numai mii.

Nu-i mai lipsește decât împărăția. Și din ziua aceia Saul a privit cu ochi răi pe David (I Samuil 18, 6—9).

Si s'a temut Saul din ce în ce mai mult de David pentru că ori de câte ori eșau la luptă cu Filistenii, David avea mai multă izbândă decât toți slujitorii lui Saul. Si numele lui ajunse soarte vestit. (I Samuil 18, 29—30).

Si-a luat Saul o suliță și de două ori a încercat să-l pirolească cu ea pe David, dar el a scăpat căci »Domnul era cu David« (I Samuil 18, 10—12). Si toată viața Saul i-a fost vrășmașul lui David. (I Samuil 18, 24). Si toată viața Saul nu s'a mai ocupat cu luptele contra Filistenilor ci umbria să-l omoare pe David.

Si David avea o ceată de vitejii

cu care luptase contra Filistenilor. Si acești viteji l-au urmat pe David (I Cronici cap. 12). Si David — alungat și prigónit — striga de pe toate dealurile: »Domnul meu ce și-a făcut robul tău« (I Samuil 26—12). ...Unul Domnului ce și-a făcut robul tău?... Eu nu am altă vină decât doar atât că m'am bătut cu Filistenii.

Dar, o Davide, tocmai asta era pricina prigónirii tale: Ai avut o izbândă prea răsunătoare.

Cam aşa ceva se întâmplă acum și cu Oastea Domnului. Firește în chip de mică și umiliă asemănare. Păstorășul cel mare, biserică era — si este — într-o luptă grea cu stricăciunile vremii.

Diavolul Goliat parcă își bătea joc de toate silințele și încercările de-a reface sufletul oamenilor.

Si atunci s'a ivit un umil păstorăș (preot dintr-o parohie de munte) fiul unui oarecare Ișai, plugar din Munții Apuseni. Si nu avea nici acest păstorăș ceva arme grozave. Nu avea nici ceva sătină mare și nici ceva putere deosebită.

Singura lui putere era Duhul Domnului. Si singura armă ce o avea era o prăstie (Biblia) din care arunca săgeți de foc și piatră.

Si Saul, unsul Domnului ia dat vœ să se măsure cu Goliat și cu Filistenii (cu diavolul și cu păcatelor).

Si a biruit acest păstorăș. Ia tras diavolului Goliat o lovitură sdrăvânată și Filistenii au fugit îngroziti. Si s'a făcut o mare bucurie în tara românească. Si la biserică a cestie țări.

Dar!... dar, a venit ceva și aici care a tulburat această bucurie. Păstorășul David i-sa dus vestea în toată țara. Si a început lumea să vorbească tot mai mult despre el și biruințele lui asupra Filistenilor (păcatelor). »Si lui Saul n'a plăcut acest lucru.«

Si a început a-l ură pe David. Si a luat Saul o suliță de »lămuriri« și a izbit-o în David ca să-i ia viața morală.

Dar Domnul a apărat pe David pentru că el era nevinovat...

Si iată de aici s'a început pri-goana și lupta împotriva lui David.

Si lângă David s'a alăturat vitejii luptători cu care se luptase contra Filistenilor (păcatelor). Si strigă David de pe toate dealurile prigónirii: Domnul meu! Unuls Domnului! ce și-a făcut robul tău... Eu nu am cerut altceva decât să-mi dai libertatea deplină a mă bate cu Filistenii (păcatele).

...Nu am cerut altceva decât să-mă lași a-mi așeza »tunul« și vitejii în rând de bătaie cu ai diavolului Goliat și Filistenii lui. »Domnul meu ce și-a făcut robul tău de ce mă prigonești?« Au doară eu sunt de vină dacă Domnul me-a dat darul de a avea izbăzni în luptă contra Filistenilor (păcatelor)...

...Au doară eu sunt de vină dacă domnul a strâns în jurul meu o ceată de luptători viteji contra păcatelor... Au doară eu sunt de vină că îi iubesc și ei mă iubesc?...

Au doară eu sunt de vină dacă acești viteji cu care am luptat 12 ani de zile strigă acum din toate pările: »Suntem cu tine Davide, pace, pace și pace celor ce te ajută căci Dumnezeu și-a ajutat (I Cronici 12, 18).

Noi ostașii Domnului respectăm întru toate pe »unsul Domnului«. Deprise de noi gândul de a ne lupta contra unui uns al Domnului.

Noi cerem un singur lucru: să nu fim tulburăși și stingeriți în luptă noastră contra Filistenilor (păcatelor). Am dat dovezi că facem treabă în luptă contra păcatelor. Si vrem să ducem mai departe lupta aceasta, cu și mai mulță îndăjire.

Suntem »fii lui Israel«, fii acestui neam și acestei Biserici. Lucrăm și luptăm ca niște credincioși ai Bisericii și ai neamului nostru. Să fim lăsați a ne însurbi la luptă cu oștirea noastră, cu »tunul« nostru, râvna noastră, dragoste noastră, jerih noastră. Să fim lăsați și ajutați a ne lupta și a ne jertfi în luptă cea grea contra păcatelor.

Luptăm sub ochii, sub controlul și binecuvântarea mai marilor Bisericii noastre. Luptăm pentru întărirea Bisericii și a neamului nostru. Biserica și țara să se bucre de lupta noastră și să ne dea tot ajutorul.

R U G Ă.

O! Isuse milostive din cetățile senine!

Iarăș — istovită-mi suflă — se îndreaptă către Tine...

O! Coboarcă-ți ochii Doamne spre acest pământ de rele.

Si ascultă doar o clipă glasul rugăciunii mele.

Iarăș am căzut Isuse istovit de gresuri multe

Si nu-i nimenei să-mi ajute și nu-i nimenei să m'asculte.

Si cum stau așa 'nainte-ți cu-a păcatelor povară

Imi ridică spre Tine ochii și Te rog Isuse iarăș:

Curățește tot adâncul sufletului meu de rele

Cu „Duh nou“ noiește Doamne înăuntrul vieții mele.

Haina sufletului spalo 'n sângele ce a curs sub cruce

Si de mii de ori mai albă ca zăpada va fi — atunce —

Din isvoru-ți de iubire — prin seninul cel de stele —

Las' să cad' un strop Isuse în potul vieții mele.

Pașii mei — viața 'ntreagă — ale Tale căi să-i poarte

Inainte totdeauna — pentru Tine — până la moarte.

Evanghelia iubirii — veșnic — gura-mi să vestească

Iar când amuți-mi va glasul viersul meu să Te slăvească.

Blândul Tău Cuvânt Isuse fă să fie vieții mele

Calea care să mă poarte printre mii de rele.

Să-mi conducă — veșnic — pașii sufletului către Tine

Până 'n ziua când veni-voi spre cetățile-ți senine ..

TRAIAN DORZ.

Așteptăm pe Isus Biruitorul și noi Dâmbovițenii.

„Cu El vom merge, numai cu El.

de jefila Golgotei, de Domnul Hristos.

Si mereu să cânte, fără de oprire chemând orice suflet către mântuire. Si mai cu putere să cânte de-acum, mai bine, să cunoaștem al Domnului drum...

Așteptăm pe Isus Biruitorul și noi Dâmbovițenii. Cu El vom merge, numai cu El, alături de tutul nostru Preot Iosif Trija și Biserica lui Isus.

Isus Biruitorul să Vă întărească căci prin glasul sf. voastre am cunoscut calea adevărului, calea Bisericii, pe Domnul.

Acest preot, este »matcă«, este »mamacă« acelora care au auzit și au înviat la o viață nouă prin mii de cărți, care s-au scris cu atâtă trăduță, cu râuri de lacrimi, cu sânge și jertfă. Aceste cărți, aceste plăguri au spart telina și au scos, din sufletele noastre, rădăcinile tuturor lucrurilor rele.

Noi ne rugăm Domnului pentru această »matcă« a Oastei Domnului, ca El să-n-l fiin sănătos. Toți ostașii din sudul jud. Dâmbovița, nu vom uita și nu vom încreda cu rugăciunea pentru purtătorul steagului, »trumpetul« și »tunul« cel puternic al Domnului, ale cărui »ghiulele« ne-au trezit din somnul păcatului... Ne rugăm lui Isus Biruitorul să ne aducă iarăși »pasărea mălastră«, care ne-a cântat și la viață nouă mereu ne-a chemat. Si iarăși să-nceapă, cântul său frumos,

Înscrise în școala Duhului sfânt, în Oastea Împăratului Cerului și al pământului, Vă zice: Slăvit să fie Domnul!...

Aceste, 43 de suflete, care s-au

înscrise în școala Duhului sfânt, în

Ostaș, Petre Popescu.

Istorioare mici cu înțeles mare:

Luntrea și bărcile.

Se vorbește mult despre legătura dintre credință și fapte. Cu toate că lucrul e atât de simplu. Credința și faptele sunt strâns legate de oaltă. Credința grăiește prin faptele ei, așa cum pomul grăiește prin poamele lui. Credința merge mâna în mâna cu faptele. Nu există credință adeverată fără roadele faptele bune, și nici roade de fapte bune fără pomul credinții.

Său făcut multe asemănări despre legătura ce trebuie să fie între credință și fapte. Una din cele mai potrivite e și cea din chipul de alătură. Credința și faptele sunt cele două lopeți ale bărcii. Ele lucrează mâna în mâna.

Barca vieții noastre înaintea ză spre măntuire numai când vălăsc cele două lopeți: credința și faptele bune.

Ursul îmblânzit.

O întâmplare dintr'un sat din munți Bavariei (Germania). Un om prinsese un pui de urs. Și îl îmblânzise. Umbra după el ca un căluș. Și, crescând mereu, urșul se făcuse flăcăiasă.

Omul s'a dus odată cu el în pădure. Și aici ce se întâmplă? În ursulețul omului s'a trezit firea cea sălbatică. Și a sărit asupra omului.

Și s'a încins o luptă crâncenă. Noroc că omul a fost mai tare și l'a legat bine cu o funie.

Așa e și firea cea veche din noi. Să nu ne încredem că »am

îmblânzit-o«, că ascultă de noi, că nu e primejdioasă..

»Ursul« din noi, animalul din noi, firea cea veche din noi — se poate înfuria și ne poate prăpădi oricând. Aici nu merge cu »îmblânzirea«. Firea cea veche din noi, »ursul« din noi, trebuie omorât prin ceeace se chiamă renaștere. Iar dacă aici încă n'ai putut învinge, atunci, dragă cetitorule, cel puțin leagă-l pe acest »urs« cu lanțul Golgotei. Și nu-l lăsa nici o clipă deslegat.

Și încă ceva. Cu »ursul« din noi să nu ne ducem în »pădure«, în elementul lui, în apele lui. Căci aici se trezește furia din el. Pe la cărțiume, jocuri, desfășări etc. se trezește »ursul« din om. Pe c uce și în lanț cu firea cea veche din noi.

Sacul cel plin — stă drept.

Oricât te-ai sili să ţi drept un sac, el nu stă drept dacă n'are ceva greutate în el. Numai sacul plin stă drept.

Așa e și cu creștinul; așa e și cu ostașul Domnului. El poate sta »drept«, el poate sta în picioare numai dacă e plin.

Biblia e plină de vorba »plin« umplut». »Plin de Duh«, »plin de credință« »plin de înțelepicină« »plin de râvnă« Numai aceștia »plini« pot sta în picioare și pot face biruință.

Slăvit să fie Domnul. Și Oastea Domnului este plină de »aci plini«. Acest lucru se vede și în furtuna de acum. »Sacii« Oastei stau toți în picioare. Pentru că sunt plini de »grâu« și greutate duhovniciasă.

Isus Biruitorul.

*Isus Biruitorul
Ne este ajutorul
Să nu ne este frică
De cei ce se ridică
Pe noi să ne opreasă
Din calea cea cresăcă
Pe care a ne pornit
Isus cel restignit.

Cu El pe drumuri sfinte
Vom merge înainte
Chemând la măntuire
Întreaga omenire,*

*Pe toti ai noștri frați
Ce sunt neluminati,
Ce fug de crucea Lui
și »Oastea Domnului«.*

*Chenindu-i către El
Spre blândul mielusel,
Căci pentru noi s'a dat...
Prin moarteal a lucrat
Măntuirea tuturor
Vilor și morților*

Ioan Iosif Hamzoia,
ostaș, j. Neamț.

Suntem alături...

Deși prea târziu, venim și noi cu prinosul nostru de recunoștință ce-l avem față de C. Voastră.

După cum toate furtunile vin dela Dumnezeu ca să primenească natură, tot așa și furtuna de acum, a venit ca să arate încă odată lumii, credința Voastră, ce o aveți în ierifa de pe Golgota, și totodată recunoștința noastră că o astașilor, ce o avem față de C. Voastră, ca unuia ce ne-ațji născut la o viață trăită în slujba lui Isus. »Căpetenia de-săvârșiri noastre«.

Venită vremea ca să știe lumea, că cei ce șed »pe scăunele lui Moisie« nu pot să ponegrească pe »Ornul trimis de Dumnezeu« la vreme, și nu pot să întunecă conștiințele noastre curate, ce le avem față de acest »Om« care și-a pus tot ce a avut mai scump pe acest pământ trecător, numai și numai ca pe noi pierduși, să ne aducă din nou în brațele Scumpului nostru Mântuitor.

Deci astăfăt scump și drag, căci și la nățaz ca și la bucurii suntem alături de Tine. Nimeni și nimic nu va putea să ne despărță de »dragoste dinălăi«, ce o avem față de Tine, prin Domnul nostru

Isus Hristos. De s'ar înverșuna toate puterile întunericului contra Ta, noi își stăm alături cu rugăciunile noastre ferbinți, cu care nu încetăm o clipă, de ale înaintă lui Dumnezeu.

Iar referitor la tipografie, ca unii ce și noi am contribuit cu obolul nostru, nu l'am trimis la glasul păr. Seca și nici la altciva, fără numai la glasul păr. Trifa, care și-a pus avereala și viața pentru Oaste, și căruia credem că trebuie să-i aparțină tipografia.

Foaia »Isus Biruitorul« a primi-o cu toată căldura inimilor, și-i dăm tot concursul pentru a ajunge în căt mai multe mâini.

Tot odată luăți la cunoștință, căci le-am trimis și celor dela »Lumină« o scrisoare pe care credem sigur, că ne vor arunca-o la coș.

De încheere Vă rugăm încă odată profundă noastră recunoștință ce o avem față de C. Voastră, să o primiți cu dragoste, cu care noi aşteptăm foaia »Isus Biruitorul« și tot ce scrieți.

Slăvit să fie Domnul!

Grupul »Oastei« din Berengäu mare, prin fr. Gângă Ioan.

Alte daruri pentru camioneta Oastei.

Librăria »Oastea Domnului« continuă aici cu publicarea darurilor ce au sosit pentru cumpărarea »Crainicului de foc« al Oastei VII, active și luptătoare așa precum a inițiat-o păr. Iosif.

Oastea Domnului din Cuptoare-Secul, jud. Caraș, ne-a trimis prin fr. Trandafir Ionaș, un dar de 160 Lei, colectat dela următorii: Trandafir Ionaș, Ursu Nicolae, Budulac Ion, Traian Slăvin, Vida Ursă, Eva Miclosina, Mărăuț Sumag, Maria Gogosan, Maria Bordan, Maria Groza, Ana Marcu, Vida Marghita.

Fr. P. Râmneanu, inv. din Berecuța, jud. Timiș, ne-a trimis un dar de 120 Lei, colectat dela următorii: Fondul săracilor 50 Lei, Un creștin 20 Lei, Ana Nedelcu 10 Lei, Lena Bolocan 5 Lei, Ioan Ciorba 5 Lei, O văduvă 5 Lei, Ilie Crișan 5 Lei, Grigorie Despi, Solomon Despi, Școlarii: Simeon Soceri, Cocoliu Condau, Ion Despi, Ion Ungurean, Florin George, Lucreția Despi.

Fr. Ioan Dinliș, notar din Gurasada, jud. Hunedoara, ne-a trimis un frumos dar de 235 Lei.

Oastea Domnului Dârlös, jud. Tr.-mare, ne-a trimis un dar de 100 Lei.

Dela Olaru Ioan din Fărdea, jud. Severin, am primit 100 Lei.

Dela Mihai Morar din Iași, am primit un alt dar de 100 Lei.

Din Opaci, jud. Tighina, am primit dela fr. Pavel S. Doagă, 130 Lei.

Din Timmins Ont.—Canada, am primit prin fr. D. T. Rusciu, un dar de 167 Lei.

D-na Maria N. Vîlculeț R.-Sărat, directoarea școlii nr. 2 fete ne-a trimis un dar de 100 Lei.

Un alt dar de 100 Lei am primit dela frații ostași din Ungureni județul Tecuci.

ALTE DARURI:

Điț N. Ion, București—Ilovo — Lei 40	Const. V. Iordache, Grivița—Ialomita — 10
Angheloi V. Bujor, Hănești—Severin — 10	Sold. Gh. Georgescu, Brăila — 20
Ilie Tismanariu, Reșița—Caraș — 20	I. Tr. Ciurescu, Chizătau—Timiș — 40
I. Nicolescu, Grivița—Ialomita — 5	Paulini Mihai, Miercurea—Sibiu — 20

Cu total din acest număr . . . Lei 1 477-

Din numărul trecut 42 983

Cu total până acum Lei 44 460-

Mulțumim iubitelor noștri frați pentru jertfele lor, rugând pe Domnul să le răsplătească darurile cu dar de sus.

Cine răspunde? Cine??

Scumpa înviorare religioasă pe care Dumnezeu o dăduse acestei Biserici și acestei țări prin un vas umil și smerit — iată a ajuns azi o frământare, o tulburare.

Prin tulburarea Oastei Domnului biserica noastră intră în o frământare nouă care a cuprins deodată toată țara.

Urmările acestei frământări sunt incalculabile. Nu suntem vorbe goale. Cine vrea să se convingă să poftescă și lăsați să treacă pe lângă redacția noastră de aici dela București și dela Sibiu să afle ce spun grămezile de scrisori ce să se cresc mereu dela fronturi. Din gravalele urmări ale acestei frământări se desprind deocamdată următoare constatări:

Înță, tulburarea a izbit pe ostașii ce începători și mai slabii în ostăria Domnului. Și i-a întors iar acolo de unde au plecat: la păcat. O sumedenie de suflete cădoreau să iasă din lume său întors iar în lume. O sumedenie de suflete cări plecaseră din Egipt său întors iar în Egipt. Peste tot mișcarea oastei a fost isbită în darul cel mai scump ce-l avea dela Domnul ei: în convertirea sufletelor. Pescuirea oastei deocamdată a început. Peștii fug îngroziți de noua unghită care li-se întinde dela Lumina Satelor (vechiul unghită a fost oprit o lună să mai pescuiască; cîcă nu avea permis de pescuire).

Al doilea, tulburarea oastei a adus din greu apă pe moara secărilor. Azi toate sechetele chidă de bucurie. În toate părțile — ne scriu frajii ostași — sectarii aleargă acum cu Lumina Satelor în mână și grăiesc poporului: vedeți oamenii bunii! vă spuneam noi că în biserică nu se poate face nimic bun... vă spunem noi că în biserică nu vă puteți măntui... căci uite aji avut și voi un preot vrednic... unul care predica cu putere cuvântul lui Dumnezeu și străngea suflete sub brațele cruci... dar iată vedeti biserica îl dă acum afară, îl alungă, îl batjocorește, îl prigoñește... uităti-vă aici în Lumina Satelor cum îl arată în batjocură ca un lup îmbrăcat în piele de oaie (un ostaș ne scrie că sectarii plătesc — în scop de propagandă — cu câte 20 Lei numărul din Lumina Satelor — în care Pr. Trifa și arătat că un lup îmbrăcat în piele de oaie.

De-ar ști lumea ce nu știe.

*De-ar ști lumea ce nu știe,
N'ar prlv cu dușmanie,
Spre cel ce se hotărăsc
Și pentru Isus trăesc.*

*Dar Satan, cu'n selăciune
Stăpânește această lume
Cu'n măr pe-Adam a'inselat
Pe moș Noe, l'a 'mbătăt.*

*Si precum Scriptura scrie:
Chear pe Isus în pustie,
Satan pentru a lumi bine,
L'a 'mbătăt să l-se'ncchine.*

*Domnul pe Satan, l'a'nyins
Ear nouă, astfel ne-a zis:
Nu puteți creștini să jiji
Și la doi domni să slugiți!*

Gheorghe Muntean, ostaș al Domnului Batiz.

Cu o astfel de propagandă colindă acum sectarii satele și firește peici colo apucă căte un suflet.

Noi întrebăm cine răspunde pentru acest dezastru? Oastea Domnului a fost o armă temută în fața sectelor, iar azi?... »i-său întregit lipsurile« în aşa fel că ne-a trimis o mulțime de oameni în tabăra sectelor. Ce osândă!

Al treilea. Tulburarea Oastei este o grea lovitură ce îse dă indirect și lerarhei și autorității noastre bisericesti. Dece? Pentru că lipsa de tact și de dragoste dela Sibiu au fărat în fața poporului lucruri care trebuiau aranjate în lăuntrul cadrelor noastre erarhice bisericesti.

Întrub: ce a rămas în sufletul poporului când un Episcop îl tărăpe un preot la judecată în fața poporului? și încă ce judecată!... O adevarată încercare de asasinat moral!... și cînd sub această judecată e un preot care a răsolit o tară întreagă pentru lucrurile măntuirii, susțește?...

Dacă voii să află ce a rămas în sufletul poporului, vă rog luati contact cu ostașii din țară și veți afla.

Întrebăm, cine răspunde pentru acest dezastru? Cine?? și întrebăm, ce măsuri grabnice său luat și se iau în fața acestui dezastru?

Si totuși, în această frământare este și ceva bun. Rămâne din ea ceva bun. Domnul n'a lăsat și nu va lăsa nici odată să cadi lucrul Lui. Oastea rămâne. Trecută prin foc și furtună, aurul ei va străluçi și mai cu putere. Ostașii stau în picioare, la post, la veghe, la datorie.

Fronturile și-au spus cuvântul. Avenim la mână declarațiile aproape a tuturor ostașilor din țară.

Toți spun într-un glas: Rămânenim și credințoși ai Biserici și Părintele Iosif să ne predice mai departe despre Isus cel restignit și măntuirea sufletelor.

De altcum aici este cheia și rezumatul întregerii frământări. Încercarea de a-losca de Părintele Iosif din mișcarea Oastei, a produs — pre cum era de așteptat — o generală tulburare și frământare, iar încercarea absurdă de a-losca de această mișcare, astupându-i graiul cu forță publică — înseamnă sădăt agravarea situației cu consecințe incalculabile.

Dai Pr. Iosif ceiace Dumnezeu i-dăt și liniștea întărită se va reabilita.

(luată din foaia, »Ostașul Domnului«)

Ursoaica și puiul de om.

Întâmplare cu tâlc pentru ceasul de acum.

Întâmplarea ce povestesc am auzit-o la Radio acum câteva zile. E vorba de o femeie din Turcia, care ducându-se în pădure după lemn și-a luat și fetiță, care poate să fi avut 5—6 ani. Si s-a întâmplat că fetiță s-a pierdut de mama ei prin pădure. A căutat-o femeia în toate părțile dar n'a mai găsit-o. A căutat-o și a doua zi cu oamenii din sat, dar n'a mai dat de ea.

După o vreme, poate o fi trecut un an sau doi, niște vânători sau peste o priveliște minunată. Anume într-o vâlceea ascunsă o ursoaică stătea culcată, iar doi pui de urs și un pui de om, un copil, sugeau dela ea. S'a minunat de așa lucru de necrezut și-au hotărât să alerge în sat să vină cu oamenii mulți să împuște ursoaică și să-i ia puiul de om. Așa au făcut. În ziua următoare, ca la o sută de oameni să-mări, său dus în pădure să găsească ursoaică. Săi au găsit-o. Au scos-o din bârlig și nu le-a fost greu să împuște.

Dar lucru minunat. Când a căzut ursoaică în sânge, murind, copilul, care nu era altul decât fetiță pierdută, s'a aruncat asupra ei plângând de durere. Oamenii s'a apropiat și au voit să ridice depe ursoaică. Fetiță însă se împotrivează cu tărie și se apără scuipând și aruncând asupra lor cu ce găsea. Oamenii nu s'a lăsat. Au smuls-o cu puterea de pe ursoaică. Dar fetiță s'a smuls iar din mâinile lor și s'a aruncat pe capul ursoaică cu atâtă înversunare, că lovindu-se la cap a rămas moartă pe loc. Oamenii văzând lucrul acesta s-au spăimântat foarte și au cunoscut că sunt vinovați de moartea ursoaică și de moartea fetiței. Deci au căzut în genunchi și s'a rugat Domnului cu lacrimi ca să-i ierte de așa neglijire.

Asta e povestea și ea e adevarată. Si ea ascunde un tâlc dureros.

Iată aici, omul, se dovedește mai fierară ca fiarele sălbatici, mai fieră dragoste și mai căinos decât orice ființă de pe pământ. Oamenii acestia n'au avut dragoste pentru ursoaică, dar ursoaică a avut dragoste de copilul lor pierdut.

Ursoaică, o sălbăticină fioroasă, a primit la pieptul ei, printre puii ei pe puiul acesta de om amenințat să moară de foame. Puii de urs și ursoaică însă împărtășeau cu puiul acesta străin. Dar oamenii ca să și poată prinde copilul nici nu s'a gândit la viața acestei mame iubitoare.

Dar întâmplarea aceasta e mult grăitoră și pentru ceasul de acum al Oastei Domnului. — Mitropolia din Sibiu s'a purtat față de Pă. Trifa ca și sătenii din Turcia față de ursoaică. Ca să smulgă Pă. Trifa Oastea, care e copilul care e născut dela Domnul și a crescut prin munca și jerfia lui, Mitropolia, a vrut, nici mai mult, nici mai puțin decât să ia viața-morală a celui ce-i este părinte.

Cum și-a putut închipui cineva că ostașii Domnului pot fi furăți cu minciuni dela sănoul părintelui lor scump? Cum și-a putut închipui cineva că altfel decât pe calea drăgoiei curate și sfinte poate cineva să căstige inima acestor fi duhovnicești ai neamului nostru? Si cum și-a putut închipui cineva că »lupul în piele de oaie« îl poate servi cauză? E îngrozitoare această lipsă de drăgoie la niște oameni cări se pretendă »duhovnicești« și cări vor să luceze într'un oror atât de duhovnicesc cum e »Oastea Domnului«.

Hotărât lucru, Dumnezeu nu se lasă baljocorit. Nicolae Vonica, stud.-ostaș, Poiana-Sibiului

Omul nu poate trăi fără rugăciune.

Cineva a întrebat odată pe marele misionar din India, Sundar Singh, ce crede de un negustor care n'avea timp să se roagă; mâncă dimineața repede, repede și se întorcea în grabă la prăvălia lui. Sundar Singh a răspuns: rugăciunea e tot așa de trebuințoasă ca mâncarea. Omul nu poate trăi fără rugăciune, cum nu poate trăi fără mâncare. Când acel negustor se va obișnuia cu rugăciunea, va găsi așa mare bucurie în ea, că va avea totdeauna timp să se roage. Rugăciunea e tot așa de trebuințoasă ca respirația. Cine e omul care ar spune: »n'am timp să respire«.

Sundar Singh era un suflet rugător; lui nu-i lipsea niciodată timpul pentru rugăciune, fiindcă alungase

din viață lui multe lucruri pe care altii le cred de neapărăt trebunță. Așa e și cu noi. Ori și cine găsește timp să se roage, dacă este bunăvoiță.

Munca noastră nu va păgubi prin ceasurile de rugăciune. Dimpotrivă va fi mai rodnică, dacă o vom începe cu puterea lui Dumnezeu. De acea să ne hotărâm să începem toate lucrările noastre, toate hotărările noastre, cu rugăciune.

Să ne rugăm singuri în taina cămărcuței noastre, dar să ne rugăm și împreună cu frajii și surorile în credință »căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor« (Matei 18, 20).

Traducere liberă din limba Germană.
Sora Maria Brăiliu.

Un glas de măngăiere din Bucovina.

— Nu disperă iubită oale a lui Hristos că și noi mielușell te vom urma — Mult încercatului nostru conducător în Domnul Isus!..

De aici din depărtare vă trimitem și noi căteva cuvinte de măngăiere scrise cu lacrimi în ochi și cu înimile pline de durere.

Am așteptat cu drag acele foi ce ne soseau dela sf. voastră pline de învățături și cîteam cu nesăt cuvintele de aur scrise de sf. voastră, despre Isus cel restignit și jerfia Lui.

Acele cuvinte storceau lacrimi din înimile împetrite.

Când am văzut însă că s'a scris că văi retras de la foaie din cauză de boala, am rămas cu ochii plini de lacrimi...

Fostau încercări și mai grele —

Nu disperă sărmăna și iubită oale a lui Hristos căci și noi te vom urma. Înainte, tot înainte spre Canaanul cel ceresc, după Isus Biruitorul, păstorul nostru cel bun... Panfil Rusu.

Acesta este ultimul număr ce se trimite de probă.
Abonați-răspândiți foaia „Isus Biruitorul“

Eroi au fost și vor mai fi...

Unul care a oprit păgânătatea jocurilor romane.

Vremile se repetă. Pe timpul împăraților romani, străciunile de atunci erau ca și cele de azi. În toate părțiile, luxuri, jocuri, sporturi... și tot ce privea plăcerea și desfășarea cărnii.

Între acestea erau și circusele cu aşa numite lupte de gladiatori. În aşa numitele arene romane, se străgeau un public de câte săpte zeci, optzeci mii de oameni și se delecta în luptele ce le dădeau gladiatorii (niște sclavi dresați anume pentru aceste lupte).

În fața publicului, gladiatorii se încăerau la luptă pe moarte și viață. Celce biruia, omora sălbătac pe celălalt și își recăpăta libertatea.

Iar publicul se delecta în priveliștea acestei lupte sălbătice. În deosebi, publicul tremura de placere când gladiatorul învingător ucidea sălbătac pe cel invins.

La un astfel de circ se străgea lumea din Roma, în anul 420. Tocmai atunci sosise la Roma și un pusnic din orient cu numele Telemacos. Apucat de valurile de oameni, s-a dus și Telemacos cu ei fără să stie anume unde merge. Dar când a văzut sălbătacia și păgânătatea din circ, n'a mai putut răbdă. A sărit în mijlocul circului. Era tocmai momentul când gladiatorul biruitor urma să-l ucidă sălbătac pe cel invins. Si lumea tremura de placere.

Telemacos a sărit între gladiatori. A oprit pe cel ce voia să omoare. Si a strigat cu glas tare porunca lui Dumnezeu, să înceteze această păgânătate.

Si s'a făcut o tulburare mare. Era un public de 80 mii de oameni. Acolo era și împăratul Honorius cu împărateasa.

Telemacos tulburase plăcerea sălbătică la publicului de a vedea cum furca de fier ucide un om. Si acum publicul striga sălbatic: să piară tulburătorul!... să fie ucis tulburătorul!... să

li-se dea viața celor doi robi, dar să fie ucis tulburătorul jocului!...

Si atunci Telemacos auzind că i-se cere viața, s'a întors liniștit spre public, și-a arătat bucuria pentru salvarea celor doi robi, și a desfăcut pieptul și a primit cu liniște lancea ce i s'a înfipt în inimă.

Și ce s'a întâmplat? Împăratul Honorius a rămas adânc mișcat de curajul acestui om. Si a doua zi a dat ordin aspru să înceteze în toată țara jocul cel sălbătac al gladiatorilor.

Astfel, prin curajul și jertfa unui creștin a început o păgânătate.

Cam așa ceva s'a întâmplat și la Oastea Domnului. Într-o vreme când jocurile, petrecerile, chefurile, băilele ucid sufletele — a sărit în arena acestei țări și acestor păcate un pustnic coborât din Munții Apuseni. Si a strigat plin de curaj, cu glas tare porunca lui Dumnezeu: să înceteze această păgânătate!... Să înceteze această idolatrie!... Să înceteze această cumplită ucidere de suflete!...

Si după acest Telemacos, au sărit în arena și alți mulți luptători plini de curaj. Si au început să strige cu toții: Să înceteze această păgânătate!... jos cu jocurile și băile!... jos cu idoliile din țara noastră!...

Iar publicul a început să strige indignat: afară cu tulburătorii!... afară cu cei ce ne tulbură obiceiurile noastre strămoșesti!... Afară cu ceice ne tulbură plăcerile!... Să piară ceice ne strică dansurile și datinile noastre naționale!...

Si lupta săt acum aici. Vor învinge ceice au sărit cu cuvântul lui Dumnezeu în arena jocurilor și păcatelor? De sigur; mai curând ori mai târziu. Dar numai cu mari lupte, căci Satan nu se dă bătut cu una cu două.

Va avea soarta lui Telemacos cel care a sărit mai întâi cu cuvântul lui Dumnezeu în arena jocurilor și păcatelor? Si vor avea aceeași soartă mulți din cei cari au sărit cu el? Se poate, căci numai prin jertfă se pecetluesc biruintele.

Slăvit să fie Domnul! Si fronturile Oastei sunt pline de eroi.

Eroi au fost și vor mai fi!

O zi de post și rugăciune pentru Oastea Domnului.

Un frate luptător ne trimite în rândurile de mai jos o propunere înțeleaptă: o zi de post și rugăciune pentru mișcarea noastră dragă și scumpă, Oastea Domnului. Iată chemarea:

Prea Cucernice Părinte!

Furtuna care suflă azi în Oastea Domnului, e dela Dumnezeu!...

În lipsa părintelui Trifa, lucrarea a degenerat rău, fiind ajunsă în mâinile unor oameni lumești, — care... Doamne iată-mă, poate nu mai doreau viață părintelui Trifa. — Iar când Dumnezeu a lucrat altfel, și nu după voia lor, de bună samă că nu le-a convenit. — Precum, cred că, nici părintelui Trifa nu i-a convenit starea în care și-a găsit adusă truda Sa de 11 ani de zile. — Era, cu adeverat, o jale!... Eu am constatat acest lucru, cu ocazia congresului din vara trecută. Deci: Oastea Domnului trebuia refăcută, ca și pe fronturile de luptă lumească.

Acum dar, e prilejul, să se vadă cine e cu adeverat ostaș și cine și înțelege ce va să zică luptă spirituală.

De aceia, ideia mea este următoarea:

Avizati prin numărul viitor al „Ostașului Domnului” pe toți frații ostași din țară, cei ce sănătății cu adeverat ostași să între în post și rugăciune, de 24 ore, într-o zi hotărâtă anume. Si acest post să fie respectat întru total. — Nici mâncare, nici apă, nici altă desertăciune, ci smerenie desăvârșită și rugăciune din suflet 24 ore. Si mâna lui Dumnezeu nu va întârzia.

Vă salut cu tot respectul

M. I. Bozoșan, ostaș al Domnului, Trg.-Jiu,
Str. Dr. Angelescu Nr. 4.

Propunerea este că se poate de bine venită. Ea dealtcum trăsește în sufletul tuturor ostașilor. Toți ostașii se roagă mereu pentru biruința adeverării. O zi de post și rugăciune pe toată țara ne va ajuta și mai mult să trecem cu bine peste furtuna ce s'a lăsat peste noi.

Hotărâm deci — în înțelegere cu părintele Iosif, care a fost săptămâna trecută câteva zile aici la București — ziua de

15 Martie, prima Vineri din Postul cel mare, să fie o zi de post, ajun și rugăciune pentru oștile din toată țara și de peste hotărâle fării.

Va fi ziua în care ne vom strângă cu toții în jurul Crucii scumpului nostru Mântuitor și ne vom ruga deodată cu toții, cu lacrimi ferbiți, cerând mila și dragostea Celui care este Domnul și Stăpânul Oastei. Vom încrește de nou, vom pune de nou la picioarele Crucii toată lupta noastră, toate frâmantările noastre, rugându-L pe El să ne treacă cu bine și prin furtuna aceasta.

Ne vom ruga și pentru cei ce ne batjocoresc și ne prigonesc pe noi, ca Duhul Domnului să liniștească furtuna, patima și ura.

I-L vom ruga pe Domnul „să judece El” (1 Samuil 24, 15) ca un Judecător Drept.

Ne vom ruga și pentru cel care a suferit și suferă mai mult în furtuna aceasta, pentru părintele Iosif, ca Domnul să-i întărească puterile și să i se dea libertatea de a ne grăbi și mai departe „de Isus, Golgota și de sfânta Cruce” — cu darul și talantul pe care îl a încredințat Dumnezeu.

Dimineață, ostașii vom merge la sf. Biserică, plecându-și genunchii smeriți, în fața sf. altar, iar după biserică vor urma adunările, stăruind cu toții în caldă rugăciune.

Deci, iubii noștri frați, parola zilei: post și rugăciune, iar în ziua de 15 Martie, ziua cea mare cu ajun, lacrimi rugăciune ca să putem păși mai departe în ostașia noastră cea dragă, pe urmele Celui care ne este Domn și Biruitor. A Lui să fie slava, în vecii vecilor, amén.

(Luat din foaia „Ostașul Domnului”.)

Dela Oastea Domnului din Timișoara.

Răspundem la apelul sf. Voastre prezent la front cu Isus Biruitor, înarmăți complet cu armele dela Efeseni cap. 6, 10—20. Aven în fruntea noastră pe Isus Biruitorul, și cu credință tare în El vom fi învingători. Cu Domnul în inimile noastre, nu te vom uita în rugăciunile noastre. Înem ochii întări la Căpetenia și Desăvârșirea noastră. Noi credem că sf. Ta nu ai stricat Cuvântul lui Dumnezeu cum fac cei mai mulți, ci-i vorbit cu

înima curată din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu în Isus Hristos (Corint. 2, 17). Știm că Sf. Evanghelie pe care ne-o propovăduiesc nu e dela oameni, căci nici n'ai învățat-o dela oameni (Gataieni 1, 11—12).

Așteptăm cu bucurie foaia Isus Biruitorul, precum și cărți de desfăcere.

Slăvit să fie Isus Biruitor!

Iosif Andreescu, ostaș al lui Isus Biruitorul.

Ostașii cei adevărați nu părăsesc steagul luptei.

Pornind luptă împotriva Păr. Iosif, cei dela „L. S.” au judecat foarte greșit crezând că prin câteva „lămuriri” vor despărții Oastea de gornistul ei. Ce e drept „lămuririle” au avut efect, dar nu în felul cum au gândit cei dela „L. S.” Ele au produs numai tulburare.

Și unii dintre ostași, în nedumerirea lor (afănd mai întâi că Păr. Iosif ar fi bolnav și să ar fi retras, iar apoi, învinuit că ar fi eșit din Biserică și neputând să grăiască pentru ca ostașii să cunoască adevărul), s’au adresat pentru lămurire celor din str. Mitropoliei Nr. 45. Și spuneau în scrisorile lor că ei nu s’au despărțit și nu se despărțe de biserică și de Păr. Iosif... Scoțând însă anumite părți din aceste scrisori „L. S.” le-a publicat, pentru a se lăuda cu ele în fața Oastei: că vezi Doamne, ostașii ar fi contra Păr. Iosif. Era și aceasta o manevră pentru a slabii pe ostași. Dar iată, că s’au dat și se dă pe față gândul cu care au lucrat.

Dăm mai jos părțile din scrisorile venite dela fr. Gh. Lată și Florea Călin. În numărul viitor vom da părțile și din scrisoarea fr. Gh. Muntean dela Batiz și fr. Petre Marcu din Bazargic-Dobrogea.

Mult iubitul și scumpul nostru Părinte Iosif Trifa.

Cu privire la încercarea care a dat peste noi, am ales și eu câteva cuvinte, pentru că Dumnezeu voește să lucreze tot mereu la măntuirea noastră, prin omul pe care și L-a ales pentru acest scop, iar lumea, ah lumea, tabăra cea mare, caută tot posibilul să prigoanească, să ucidă și să-l răstignească din nou pe Isus Biruitorul.

In taina unei nopți, cu ochii scăldăți în lacrimi, după ce am ceteat toate durerile și nedreptățile din foaia „Ostașul Domnului” din București, și am înțeles după cum am ceteat și în Lumina Satelor din numerii trecuți unde am greșit și eu cu câteva cuvinte, pentru că nu cunoștiam încă adevărul. Pentru că nu ceteam nimic din durerile iubitului Părinte Iosif Trifa, și încă am mai trimis și o carte poștală adresată tot lui, prin care încă am greșit cu câteva cuvinte. Regret toarte mult și le socot ca nule și plâng la fel cu Apost. Petru.

Vă rog fraților să primiți bine pe cei ce se ostenesc între voi, I. Tes. 12.

Lubișilor frații Ostași! Gândiți-vă cu toții puțin la momentul când ati făcut hotărârea pentru lupta împotriva pă-

cator, cine vă îndemna, prin a cui chemare o făciați? prin cine se servea Dumnezeu de chemarea noastră la El? prin a cui inimă și minte lucra Dumnezeu și făcea chemare la El? a miilor de suflete perduțe. Cugetați vă rog căte sute de nopți nu a putut dormii acel Gornist care era pus de mâna Lui Dumnezeu să sună. Timp de 12 ani și încă și bolnav, ce făcea în atâtaea nopți? Ne chema mereu la Isus, la viața cea de veci și fericită!

Câte feluri de cărți, cu câte feluri de îndemnări pline de convingerii de dragoste sfântă! A trebuit lucru și muncă la atâtaea mii de cărți, atât de scumpe la învățătură și astăzi la vânzare. Cu cătă muncă s’au făcut ele. Cine este autorul? a cui rugăciuni ferbinți erau în ele, a cui nume este pe ele. Pentru mine este un nume de un mare apostol Iosif Trifa. Căci dacă nu găsia Dumnezeu un suflet ca al lui, cine s’ar fi rugat în noaptea aceia când i-a venit în minte să îndemne a face hotărâri pentru ruperea de păcate, prin care s’au început și Oastea Domnului...

Pentru toate acestea eu zic Slăvit să fie numele Domnului.

Ostaș Lată Gh. Sadova
jud. C. Lung Bucovina.

Trăim clipe de mare întristare.

E prea adevărat că după bucurii trebuie să ne vină și întristările și după cum am fost părți bucurești scumpului nostru părinte Iosif Trifa, trebuie să fim părăsi și la acest vînt de prigoane care vrea să ne cearnă, ca să se împlinească ce e scris.

Păr. Iosif e tărat în judecată pentru 2 puncte. Să se lapede de greșala ce a făcut-o prin răspunsul ce a publicat în foaia „Ostașul Domnului” de la București, prin care spune că a primit însărcinarea să facă Oastea, dela Domnul.

I. P. S. Sa zice că i-a dat „însărcinarea”. Dar numai părținții Trifa i-a dat această însărcinare? Numai pește Sf. Sa și-a pus mănila? Nu toți preoții au acelaș dar? Ei de ce nu lucră? Dar noi credem că Dumnezeu pe Păr. Iosif l-a pus de oparte și deși a fost un vas slab să folosă de el pentru a face lucrarea Oastei Domnului.

A doua greșală cu care este în-

,Vai săracă literă“!...

— Un glas dela Corod. —

Prea cucernice Părinte!

Sunt vre-o 6 ani dacă nu și mai bine de când citesc foile Lumina Satelor și Oastea Domnului care erau redactate de Păr. I. Trifa, care este astăzi dezertor. Dar întrătăția ani nu știu să fi auzit scris la foaie despre biserică că s’au scris acuma dela anul nou încocace. Acuma cunoaștem și noi că cu adevărat suntem creștini ortodocși. Vai săracă literă, Biserică, biserică și iar biserică.

Dar sectorul de Păr. Trifa nu ne spunea mai nimica de biserică, el ne spunea mai mult de Isus cel răstignit (I Cor. 2, 2). *Și să vedeți minunea, când ni se predica despre Isus cel răstignit parcă era biserică în noi. Iar acuma când ni se predica de biserică și iar de biserică parcă-i lipsește ceva, lipsește miezul sau Duhul.* N’ar fi ca să ponegrim pe cineva, dar mărturisesc toți frații care certează foile mai de mulți ani și o putem spune fără nconjur că ați cu atâta biserică în foaie, întru totul lipsește Duhul.

Noi ostașii de aici din Moldova, com. Corod, jud. Tecuci, vedem ruptura ce s’au făcut în frontul nostru duhovnicesc. Și unde. Tocmai la centrul. Și suntem tare tulburați de aceasta mai cu seamă când vedem că vrăjimășul se bucură. Și nu știm cine-i tulburătorul. Dar iată că l’am aflat pe tulburătorul din foaia Lumina Satelor și el este tocmai Păr. I. Trifa. El e dezer torul, lupul imbrăcat în piele de oaie, sectorul, omul care a spus că i-a inspirat Domnul Oastea, a hulit!

Omorății cu petre ca pe Sfântul Apostol Ștefan, că a spus că iacă văd cerurile deschise (Fapt. 7, 56).

Răsplata lumii.

Vai, mă gândesc ce răsplătă dă lumea celor ce se jertfesc.

Cum le zicea Mântuitorul: poporul Meu, dar ce rău v’am făcut, că pe bolnavi i-am vindecat, morții i-am inviat, la orbi vedere le-am dat. Dar ei — adică Iudeii — mai tare se a-prindeau de mânie.

Așa și Păr. I. Trifa și-a jertfit sănătatea și și-a pus tot în cumpăna pentru noi. Și acumă drept răsplătă omorății-l cu pietre. Dar iar mă întorc și zic că așa este scris, că toți ce vor să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți (2 Timotei 3, 12).

Dar n’ă spus Domnul, că cine crede în El cu adevărat va face minuni? (3 Ioan 14, 12).

Noi una știm.

Dar poate că veți zice: cum să facă minuni că după cum vă-l arătăm în foaia Lumina Satelor este păcătos. Dar să vedeți că aicea stă minunea că el fiind păcătos, totuși prin nume altul decât prin trânsul ni s’ă deschis ochii. Și noi nu zicem altceva de dânsul decât că-i un trimis al Domnului (Ioan 9, 17). Dar de este așa cum il arătați de păcătos, nu știm. Noi una știm, că orbi am fost și acum vedem (Ioan 9, 25).

N’am urât biserică.

Dar ce ne spuneți atât de mult de biserică, parcă nouă dacă ni s’ă deschis ochii am urât biserică și o urâm.

Noi Vă rugăm să nu mai luptați contra Păr. I. Trifa, că luptând contra lui să nu luptați contra Domnului Isus. Căci noi căt ne va ajuta Bulbul Dumnezeu tot cu Isus Biruitorul vom merge înainte, căruia se cuvine slava, cinstea și închinăciunea în vecii vecilor, am.

Umili și nevrednicii ostași din com. Corod, jud. Tecuci, și eu care îscălesc, Alex. Oancă.

El ne-a luat de mâna și ne-a scos din cărciumă. In numele Ostașilor din Comuna Nămoloașa Târg jud. Putna.

Suntem și noi gata pentru părintele nostru drag Iosif Trifa, a răspunde ori și la ce împotrivire, din partea, demonului pentru că ne-a luat de mâna ca pe niște copii nevrăstnici de prin cărciumă și de la alte fărădelegi și ne-a îngenechiat la picioarele Sf. Crucii și al Sfântului Altar, precum cei 2 ingeri trimiși de Dumnezeu Tatăl la fericitor Lot, l-au apucat de mâna pe el și soția și fetele lui, zicându-i: Ești d-n această cetate că Dumnezeu o va perde (Gheneasa cap. 19 verset 16). Tot la fel a făcut și părințele nostru drag Iosif cu noi păcătoși.

INVITARE.

O noapte a Domnului la A.Iulia.

Frații din A.Iulia și apropiere au hotărât să facă o noapte a Domnului în orașul A.Iulia, la 17 Martie. Sunt rugați frații din

toate părțile jud. Alba, a luga parte. Locul de adunare se va publica într-un număr viitor.

Slăvit să fie Domnul!

I. Opris, ostaș al Domnului.

Gheorghe T. Poteră.

O lecție biblică: cu prorocul Ilie sub juniper, și cu toți cari au suferit în luptă pentru adevăr și mânduire.

Sârmanul Ilie! Se răsboiește cu păgânătatea vremii sale. Coborâse foc și apă din cer. Și acum, Isabela umbla să-i ia viața. Se jurase că-i va lăsa viața. Și iată-l pe Ilie fugă în pustie. Stă măhnit și Indurerat sub un juniper. I se părea prea crudă lovitura. »Să doreasă să moară« (I. Impărați 19, 4).

Și l-a întrebat cuvântul lui Dumnezeu: Ce faci tu aici Ilie? Și el a răspuns: am fost plin de răvnă pentru Domnul Dumnezeu oştirilor, căci copiii lui Israhil au părăsit legământul tău... (I. Impărați 19, 9—10).

Și acum, o Doamne, iată ce am ajuns. »Destul! Acum Doamne îmi sufletesc! (I. Impărați 19—4).

In luptă pentru cuvântul lui Dumnezeu, Ilie ajunse să la un punct de mare măhnire. De descurajare. Dar Domnul îndată l-a măngăiat, l-a întărit, l-a scăpat și l-a redat iarăși misiunii sale.

Frații mei, în viața celor credințiosi, în viața celor cu răvnă mare pentru Domnul, sunt uneori și clipe de discordare, clipe de apăsare și descurajare sufletească. Biblia îl arată și pe acestea. Pre cum este spre pildă, aceasta cu Ilie prorocul.

A fost aceasta o clipe grea, pe care am trecut-o și eu, fratele vostru dela Sibiu. Când »lămuririle« căutau să îmi ia viața, ajunsesem și eu sub juniperul lui Ilie. Aveam și eu clipe de adâncă măhnire și deprimare sufletească.

Imi ziceam și eu cu Ilie: am fost plin de răvnă pentru Domnul Dumnezeu Oastei... am fost plin de răvnă pentru deșteptarea evangeliică a poporului meu care nu cunoaște încă cu adevărat legământul Golgotei... și uite pe urmă ce mi-se întâmplă... o, mai bine să fi murit astăzi!

Dar cuvântul lui Dumnezeu m'a măngăiat îndată arătându-mi că așa trebuia să se întâmple... că așa s-a întâmplat cu toți cari s'au jertfit în luptă pentru cuvântul lui Dumnezeu.

Frații mei, de multe ori și noi, ucenicii cei mici și mărunci ai marilor aleși din Biblie, ajungem să gustăm și noi din paharul pe care ei l-au băut până la fund. Ajungem și noi sub juniperul lui Ilie, din pustie. Luptând și azi și mâine și băgând de seamă că în loc de pace, luptă tot mai grea și mai mare se face — de multe ori creștinul luptător are clipe de îndoială, de întrebare: la ce arăta năcaz?... nu era mai bine să fi stat și eu pe liniste ca toți oamenii?... să am linioște în casă și linioște în sat... am fost

plin de răvnă pentru lucrul Domnului și iată ce pătesc... iată ce plată mi-se alătură...

Sunt aceste clipe slabe, clipe de ispătă, peste cari un adevărat luptător al Domnului trebuie cu bine și ieșe din ele mai dărz și mai întărit. Pentru că de la început până la sfârșit Biblia ne spune că nu este biruință fără luptă și suferință.

Dela săngele lui Avel până la moartea lui, Stefan, Biblia e străpînată pe toate paginile ei de săngele, de suferințele, de prigoanele, de batjocurile suferite de cei cari s'au luptat și s'au jertfit pentru cauza Domnului și mânduirea sufletelor.

Toți cari stăruim în luptă mânduirii sufletești, toți cari stăruim pe calea trasă de crucea Golgotei — trebuie să gustăm și noi din prigoana lui David, din fântâna lui Eremia, din groapa lui Daniil, din lanțurile lui Pavel, din temnița lui Ioan, din pietrele cari l-au omorât pe Stefan... din paharul cel mare pe care l-a băut Însuși Domnul și din care trebuie să guste toți cei cari stăruie până la sfârșit pe drumul cel în-gust și greu al crucii Lui.

Frații mei, să nu uităm niciodată un lucru pe care Biblia îl arată lămurit. În mijlocul Bibliei, în mijlocul vieții și dealul Golgotei, stă crucea Golgotei, și ori încătrău te vei ulta din acest »deal«: și înapoi în Vechiul Testament și

înainte în Noul Testament, vei vedea, pe tot locul și pretuindeni, lanțuri, temnițe, gropi, petri, bătăi, batjocuri... cruci și iar cruci. Frații mei, acestea sunt și parteoa noastră. Acestea sunt și parteoa ostia noastră. Căci o altă cale spre cer nu este.

Frații mei, avem un legământ de ostiașie în Domnul. Acestui legământ îl lipsea un sigil, o pete, sigilul încercărilor. Și acum, iată că a sosit. Să-apăsăm cu putere pe ceara legământului nostru. Și să mergem înainte. În foc se lămu-rește aurul. Acum se lămu-rește aurul. Acum se lămu-rește aurul Oastei.

Să luptăm înainte și Domnul va fi cu noi așa cum a fost todeuna cu toți luptătorii Lui. El ne va trece cu bine și cu izbândă prin toate încercările. Când Eremia se părea perdat în adâncul unei gropi pline cu noroi, Domnul i-a trimis un om care a intervenit pentru el și a fost scos afară.

Eben Melec a intervenit la încercări și Eremia a fost scos din groapă, aruncându-se cu o funie și niște pete de haine puritate și niște treni de haine vechi cu cari

legându-se a fost scos afară (Ieremia cap. 38).

Și pentru că alătura prigoană contra lui Eremia și celorlalți proroci și aleși ai Domnului? Pentru că spuneau adevărul cel veșnic pe care Dumnezeu și Cartea lui, Biblia, îl punea în inimă și în gura lor.

»Aşa zice Domnul« — pentru acest cuvânt au suferit toți aleșii Domnului și pentru acest cuvânt vor suferi todeuna toți cei ce spun adevărul cel veșnic.

»Aşa zice Domnul« ... așa zice cuvântul lui Dumnezeu... iată o vorbă care n'a plăcut niciodată. Iată o vorbă care a supărat todeuna pentru că acest »aşa zice Domnul« n'a crăut niciodată pe nimeni. El a tăiat și tăie fără cruce în păcatele tuturor.

»Aşa zice Domnul: iată, mă voi judeca cu voi și cu copiii voștri pentru că a-ti păngărit pământul meu« (Ieremia 2, 9). »Violenia și răutatea voastră vă vor certa chiar ele pe voi și veți vedea voi Însuși ce râu și anar este sălăpărești pe Domnul Dumnezeu și să n'ai nici o frică de El« (Ieremia 2, 19).

»Aşa zice Domnul: întoarceti-vă fiecare dela calea voastră cea rea (Ieremia 18, 11). »Aşa zice Domnul: Un mare număr de păstorii îmi pustiesc via și îmi calcă ogorul în picioare« (Ieremia 12, 10).

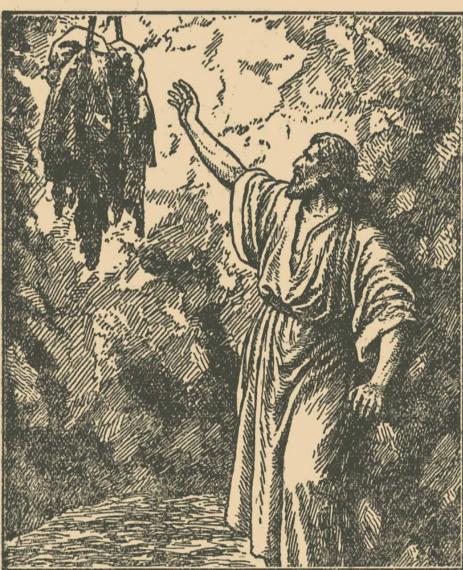
Pentru astfel de »aşa zice Domnul« a fost prigonit Eremia și toți aleșii Domnului. Cuvântul lui Dumnezeu este sabia cea ascuțită. Ea tăie fără cruce în păcatele noastre și a altora. Cuvântul lui Dumnezeu nu crăut nimic și pe nime. El spune adevărul întreg pentru că numai adevărul »sloboade« și mândrie.

Frații mei! Și noi suntem prinși în o luptă pentru adevăr și mânduire. Iar în luptă aceasta trebuie să jefim totul.

Și chiar dacă viața ni s-ar cere, ea este o nimic față de răspăata cea scumpă ce ne așteaptă în cer.

In clipele când Stefan își dădea sufletul sub lămuririle pietrelor, »și-a pironit ochii spre cer și a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus« care îl aștepta cu cununa vieții (Faptele Apostolilor 10, 20).

Această cunună ne așteaptă și pe noi pe toți cari vom stărui până la sfârșit în luptă pentru adevăr și mânduire.

Vreau să rămân ostaș a lui Isus Biruitorul.

Cucernice părinte Trifa!

In toamna anului 1929, am căptat dela un frate, carte »Întrați în Oastea«, precum și alte cărți și foi redactate de Sf. Ta, și citindu-le, am rămas uimit de felul cum mi-am văzut viața-mi sufletească în scrierile acestor cărți, și m'am hotărât să lupt și eu după cât mă va învredni bunul Dumnezeu. Dar îndată am simțit că acela contra căruia am început să luptăm, a pregătit și el unelele lui de luptă: mânia, pizma, ura, gâlceava, etc. etc. Si început lupta cu toată armata lui Întunecată, mobilizând în contra izvorului de Învățătură ce a fășnit din stâncă Golgoție.

Să văzând că nu poate opri, acest izvor în cale, fiindcă se mărise și își luase avanț, s'a răsgândit să-și mai adune odată puterile și cu toată ceata lor să se sue la gura izvorului și să-l astupe, dar sau izbit de stâncă de granit a Golgoției, și s'au trezit în fundul întunecelui. Căci au început, cum li-e planuit, ca orice lucrare să o tragă în slujba lor. Si în frumoasa »Lumină« dela Sibiu au început să văză scrisuri după placul lor, și astfel a rămas titlul de »Lumină« iar Învățătura Întunecată, și ceva mai mult: s'au necăji și au luat și cealaltă lumină: suplimentul »Oastea Domnului« și l-au tras în slujba lor, ca să mai adauge un cuvânt de înțeleș susținut, adică: în loc

de Oastea Domnului, să mai lungească titlul cu spoele și să-i pună numele de: »Oastea Domnului veacului acestuia...« Dar Domnul a lăsat lucrarea pământescă liberă până la vremea sa, și și-a întors lupta prin altă direcție, spre o rupe definitiv fronturile vrăjîmașului, înființându-se de către umilul Lui gornist și mult iubitul nostru Părinte Iosif Trifa o altă foaie cu mult mai bogată decât oricare s'a văzut vreodată pe pământ, și de care nu ne putem lăsa până la moarte. Eu am simțit dela început acest atac al vrăjîmașului dar am lăsat că să se aleagă grăul cel curat, ca pe urmă să-mi dau și eu părearea, însă cu un singur rezultat:

Vreau să rămân ostaș a lui Isus Biruitorul. Care a biruit cele trei împărețări în pustie și sus pe Golgota și va birui și acum și în veci Amin.

Si ca drept dovadă să știe toți că eu voi rămâne: să-mi trimiteți căte 10 foi Isus Biruitorul spre desfacere, iar celelalte de pe strada Mitropoliei Nr. 45, le refuzăm cu toții, fiindcă în soarele care strălucea frumos acolo, s'au ivit eclipse mari în anul 1935, zice »Cuvântul« lui Dumnezeu.

Așa s'a întâmplat pe timpul apostolilor; aşa se întâmplă și azi: Tot litera Legii.

Grigoriu Dumitru,
ostaș, Budeni.

Dela Oastea Domnului din Salcia-N.-Timiș.

Dela baptiști, în Biserică,
prin Oaste.

Cucernice Părinte și gornistul Domnului. Eu o persoană simplă și slabă, am fost furat din fața sf. altar de seara baptiștilor, dar de un an, prin glasul trâmbiței sf. tale, am început și eu să cânt »Isus Regele cel Mare« cu frații mei din biserică Domnului.

Suflați să audă toți preoții Banatului.

Suflați, cucernice Părinte, din goarnă, suflați să audă toți preoții Banatului să-și

dea seama și ei ce este Oastea și să o să ajute cu predicile lor din fața sf. altar.

Să nu treacă nici una fără cuvântul: Întrați în Oastea Domnului.

Numea tăiat la înimă,

...A venit »L. S.« care Vă facuse lup imbrăcat în piele de oaie și ne-o tăiat la înimă... dar noi, cu toți ostașii din țară strigăm cu umilință: »Prezență la datorie... și mai departe cu Isus Biruitorul.

De aici din Banat un salut sfânt.

Iosif Gherman, ostaș.

Apel către toți frații ostași!

Abonați, desfaceți și răspândiți foaia aceasta.

De bună seamă frații ostași își dau seama despre greutățile prin care trezem. În loviturile ce ni se dău nu se crătu nimic. Suntem isbiți din greu și în partea materială. Întă atacului era și aceasta: distrugerea noastră materială pentru ca prin această distrugere să fim reduși la tacere. Cu oprișirea noastră nu s'au dat grele lovitură.

De aceea, strigăm iarăși apelul nominal pe toată țara și îi rugăm în numele Domnului pe toți frații să ne vină în ajutor. Unul pentru toți și toți pentru unul.

Parola zilei este acum: abonați foaia aceasta și stărujți în toate pările pentru abonarea ei.

Desfaceți și cu numărul această foaie. Toți frații noștri și toate centrele noastre de ostași să desfaceți și cu numărul această foaie.

Începutul l-au făcut frații dela Sibiu care desface o mulțime de foi cutreerând cu ele orașul.

Începând cu numărul viitor vom da cu numele aici la foaie pe toți cei care ajută cu răvna lor abonarea noastră și desfacerea ei cu numărul (la desfacerea cu numărul dela 5 exemplare în sus, desfăcătorii primesc foaia cu 2 Lei exemplarul).

Ajutați apoi lucrul Domnului desfăcând pe tot locul Biblia și cărțile Oastei.

Deci, frații mei, la biruință prin luptă și răvna noastră a tuturor!

Abonați foaia „ISUS BIRUITORUL“!

Acesta e cel din urmă număr ce se m'ai trimite celor cari n'au trimis încă abonamentul.

Foaia aceasta este azi cea mai bună și mai ieftină foaie pentru popor. I-am pus un preț mic în cadrul locului.

Mai trimitem și acest număr ca număr de probă. Dar numărul viitor va merge numai celor cari trimit abonamentul. Alătărăm mandate poștale în acest număr. Toți cei ce doresc să aibă foaia să trimită abonamentul.

Abonamentul foii este pe un an întreg 120 lei, pe jumătate de 60 lei, pe 3 luni 35 lei.

Noi vom merge fără teamă...

Prea Cucernice Părinte Iosif.

Știm prea bine cu toții, ce mare durere poate să fie în sufletul Sfintei Voastre cu privire la războul ce s'a pornit contra Oastei Domnului și tomai pentru aceasta, an crezut de cuvință, ca să vă trimitem și noi, cei de aici, cuvântul nostru de măngăiere, cu toate că ne dăm seama că în dureri este prea mică și nelinseamă măngăierea ce îto-o poartă de omul. Cu toate acestea, ca oameni, din dragoste ce V-o purtăm, ne-am gândit, ca să vă aducem aminte și de noi. Ca pe un Părinte scump care ne-ață născut la viață cea intru Hristos Isus, vă purtăm pe aripile rugăciunilor noastre. Nu vom putea că să vă uităm nicidată iubitul nostru părinte, care v-ață trudit cu zi cu noapte și a-ți strigat prin ajutorul scumpului nostru Măntuitor, pentru trezirea noastră din somnul păcatelor.

De când am auzit cele spuse despre Sf. Voastră nu ne venea să credem că ce se spunea, dar acum când trămbița de chemare se aude mai deslușit, înțelegem cu toții clipele grele prin care vă trece Domnul pe Sf. Voastră și toată Oastea.

Credem că din acest foc vor ieși sufletele de aur.

Noi vom merge fără teamă înainte pe urmele Măntuitorului, așa precum ne-a spus. Vom păstra legătura sfântă cu Domnul Isus prin Sfântă Biserica Sa, a cărei Ierarhie și Taine Sfinte la respectăm întrul totul, dându-ne seama că numai ascuțitorii fiind, vom putea ajunge la biruință. Iar că privește foia »Isus Biruitorul« o aştepțăm cu drag, ca să ne mai brânim sufletele din cuvintele pline de duh ale Sf. Voastre. Nu vomă că să vă mai facem și noi o indoitoră durere în durerile ce o aveți de a vă părași în necazuri, ci vom asculta până la sfârșit, glasul care ne chiamă spre patria cereasă.

Noi dorim cu toții și rugăm pre scumpul nostru Măntuitor, ca să-și reverse pacea Sa cea Sfântă peste întreaga Biserică și să nu birue omul, ci Domnul Isus Hristos, căci El este Calea, Adevarul și Viață (Ioan 14, 6), iar întreaga obște creștinăescă să poată păsi biruitoare în lume.

Oastea Domnului
Sighișoara.

Manevrele de iarnă.

Dela „manevra“ din Sebeș-Alba.

»Ne-am oprit pe la Sebeș, ne scrie un frate treacător pe acolo. Și îmi spuneau frații că aceiași atitudine au avut-o ostașii de aici ca și cei dela Săsciori, față de trimisii Mitropoliei. (Adică nu s'au dus să asculte »lămuririle«, ci s'au strâns în altă parte să laude pe Domnul). Spuneau frații că Pă. Secaș era foarte supărat. Și nu-i mirare, cănd cei pe care-i doresc și pentru care alegrii să nu vrea să-i vadă față.

La cele 2 biserici s'a anunțat adunarea Oastei, la care au luat parte 7 bărbați și vre-o căteva femei. Au vorbit puțin Pă. Secaș și apoi a cântat cam singur vre-o 2-3 cântări și a esit din școală. Pă. Popovici a început cu »lămuririle« contra Pă. Trifa. Sora Ana, cu ochii umede de lacrimi a esit atunci afară

urmată și ea de frații cari au fost.

După Vecernie s'a ținut altă adunare. Pă. Secaș a zărit pe cățiva frații și i-a rugat să i-a parte, dar ei i-au dat să înțeleagă că nu merg.

In sala la »Leul de aur« unde au ținut adunare »pentru popore«, a fost »lume« dormică să audă nouății, dar nu din cei însetăți de Domnul.

Mi-se pare că le-a venit un mare desugur pentru »manevre« de iarnă. A fost ceva rușinos pentru 3 preoți ai Mitropoliei să aibă un public de 6-7 bărbați și vre-o 20 femei la o adunare de-a Oastei, încheie fratele scrisoarea.

O lecție dela Dumnezeu au primit și aici. O, dacă ar înțelege-o măcar acum!...

Dela manevra din Poiana-Sibiului.

După lectiile primește cele două »manevre«, lămuritorii dela »L. S.« s'au deplasat și la Poiana, gândind, poate, că vor culege vre-o măngăiere, după ce, până aci nu avuveseră decât întârziare peste întristare. Dar s'au înșelați amar. »Lămuririle« n'au prins nici aici. Au putut constata din nou, la fața locului, că s'au înșelați pornind această luptă împotriva omului și lăsând afară vestirea Domnului.

Adunarea, care s'a ținut în biserică, a fost o adunare tristă, — ne scrie fr. Radu. — Căci în loc să se propoveduiască porunca iubirii se pornește atacuri de ură și dușmanie împotriva sf. V. Pă. Iosif, fără rușine și fără temere de Dumnezeu, zicând că Văți lepădat de Biserică, și căle pe cari umbrai sunt căile rătăciri.

Dar nu numai pe sf. Voastră ci chiar și pe sf. Ap. Petru l'au batocit zicând că a fost lăudăros...

Si desigură fiind oamenii de astfel de cuvinte hulitoare, ale acestor »lămuririle« date de Pă. Popovici, au esit unul căte unul și când am rămas puțini de tot, se școală păr. Secaș, și apropiindu-se de noi cu cuvinte amăgitoare ne zice: »Iubililor frați și surori, mulți am fost, puțini am rămas. Dar

asta nu ne întristează. Nu ne supărăm că s'au dus, căci nu pentru el am venit, ci pentru voi acești puțini, care ați așteptat și așteptăți ceva dela noi. Si făcând încheere, am esit din sf. Biserică și ne-am dus întristați la casele noastre...

Cucernice Părinte Iosif, nu Vă cunoște în persoană, dar Vă cunoște prin cuvintele C. V. pe care ni-le-ați trimis prin fol și cări, căci din prietenie înimi vorbește gura. Si noi, care ne-am deprins a trăi lângă Domnul, am învățat dela El ca prin fapte să cunoaștem pe cei ce lăboldesc, sau îl slujează.

Eu, cel mai mic, Vă zic: Domnul nu Vă chemă că să muriți când ar fi vrut cineva; ci ca să căutați oile cele perduțe și să le aduceți în stauțul Domnului.

Cu acestea am rămas

D. Radu, ostaș al Domnului, Poiana.

Si acum, judece oricine cum au decis »manevrele« de iarnă ... Cu manevra dela Avrig — despre care vom scrie în numărul viitor — adunările pentru Oaste s'au terminat. Au început »misiniunile pentru popor«. Dar despre acestea dacă va fi de lipsă vom scrie la vremea lor.

Se apropie postul cel mare.

E vremea rugăciunilor și a privegherilor. E vremea Psalmelor. Cei ce n'au această carte să și-o procure. Se află și la Librăria »Oastea Domnului«, str. Avram Iancu Nr. 5 cu prețul de 125 Lei.